

- Серія «Національна і міжнародна безпека»
- Серія «Міжнародне співробітництво»
- Серія «Мас-медіа»
- Серія «Криміналістична освіта XXI століття»
- Серія «Криміналістична наука в цивільному, арбітражному та кримінальному процесі»
- Серія «Міжнародна і вітчизняна злочинність»
- Серія «Запобігання, протидія, розслідування злочинів»
- Серія «Автоматизація, комп'ютеризація, інформатизація»
- Серія «Зброєзнавство і мисливствознавство»
- Серія «Інформація+Інтелект+Інновація»
- Серія «Електронна фотографія»
- Серія «Криміналістичне забезпечення»
- Серія «Культура, мистецтво, право»
- Серія «Власність, земля, право»
- Серія «Безпекознавство»

Відгуки, рекомендації та пропозиції
просимо надсилати за адресою:
03150, Україна, м. Київ,
вул. П.Любченка, 15, оф. 219
або електронною поштою:
E-mail: peregin@mail.ru
Тел. (067) 573-83-07
Тел./факс: (044) 468-31-21

**П.Д. БІЛЕНЧУК
А.В. КОФАНОВ
О.Л. КОБИЛЯНСЬКИЙ**

ОСНОВИ АВТОМАТИЗОВАНОГО ДОКУМЕНТУВАННЯ ПРАВОПОРУШЕНЬ:

**ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ
ЄДИНОГО ОБЛІКУ ЗЛОЧИНІВ В УКРАЇНІ**

БЕЗПЕКОЗНАВСТВО

➔ **П. Біленчук, А. Кофанов, О. Кобилянський**
**ОСНОВИ АВТОМАТИЗОВАНОГО ДОКУМЕНТУВАННЯ
ПРАВОПОРУШЕНЬ: ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВЕ
РЕГУЛЮВАННЯ ЄДИНОГО ОБЛІКУ ЗЛОЧИНІВ В УКРАЇНІ**

- П. Біленчук, А. Кофанов, О. Кобилянський
ТРАНСНАЦІОНАЛЬНА ЗЛОЧИННІСТЬ:
КРИМІНАЛІСТИЧНИЙ АНАЛІЗ
- П. Біленчук, А. Кофанов, О. Кобилянський
ПРАКСЕОЛОГІЧНІ ОСНОВИ АВТОМАТИЗОВАНОГО
ОБЛІКУ ЗЛОЧИНІВ: ПОРІВНЯЛЬНІ ПРАВИЛА І

ОСНОВИ АВТОМАТИЗОВАНОГО ДОКУМЕНТУВАННЯ ПРАВОПОРУШЕНЬ: ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЄДИНОГО ОБЛІКУ ЗЛОЧИНІВ В УКРАЇНІ

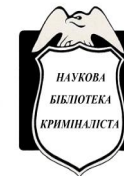
Навчальний посібник

В авторській редакції

Підписано до друку 27.12.2010.
Формат 60×84. Папір офсетний.
Тираж 300 прим.

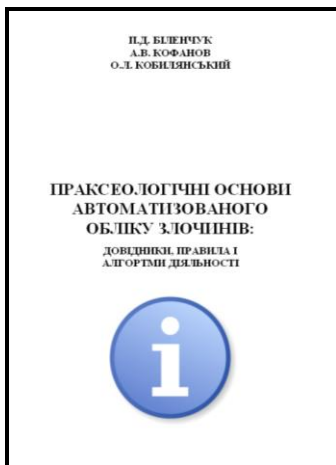
Видавництво „КИЇ”
Адреса: 0436, Київ-136,
вул. Гречка, 13, кім. 216.

Свідectво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготовників
і розповсюджувачів видавничої продукції
серія ДК № 1168 від 24.12.2002 р

**«НАУКОВА БІБЛІОТЕКА КРИМІНАЛІСТА»
презентує підручники, монографії, навчальні
посібники у таких галузях знань:**

- Серія «Людина, право, суспільство»
- Серія «Економіка, фінанси, право»
- Серія «Безпека людини, суспільства, держави»

Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л.
Праксеологічні основи автоматизованого обліку злочинів: довідники, правила і алгоритми діяльності. – Навчальний посібник / За ред. П.Д. Біленчука. – Київ: КИЙ, 2011. – 84 с. – (Серія «Безпекознавство»).

У навчальному посібнику наводяться довідники, правила і алгоритми діяльності щодо автоматизованого обліку злочинів.

Навчальний посібник зорієнтований на студентів, викладачів юридичних навчальних закладів та практичних працівників органів правопорядку.

**КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ім. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ВНУТРІШНІХ СПРАВ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ПІДГОТОВКИ
СЛІДЧИХ І КРИМІНАЛІСТІВ
ЄВРОПЕЙСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ УПРАВЛІННЯ,
БЕЗПЕКИ ТА ІНФОРМАЦІЙНО-ПРАВОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ**

**П.Д. БІЛЕНЧУК
А.В. КОФАНОВ
О.Л. КОБИЛЯНСЬКИЙ**

ОСНОВИ АВТОМАТИЗОВАНОГО ДОКУМЕНТУВАННЯ ПРАВОПОРУШЕНЬ: ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЄДИНОГО ОБЛІКУ ЗЛОЧИНІВ В УКРАЇНІ

Навчальний посібник

Навчальне видання

**Петро Дмитрович БІЛЕНЧУК
Андрій Віталійович КОФАНОВ
Олег Леонідович КОБИЛЯНСЬКИЙ**

Київ 2011

Схвалено і затверджено кафедрою криміналістичної техніки ННІПСК КНУВС та рекомендовано до друку вченою радою Європейського університету управління, безпеки та інформаційно-правових технологій (протокол № 12 від 20.12.2010 року).

Рецензенти:

Н.М. Охтирська – доцент кафедри криміналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Е.І. Низенко – професор кафедри правоохоронної діяльності Президентського університету

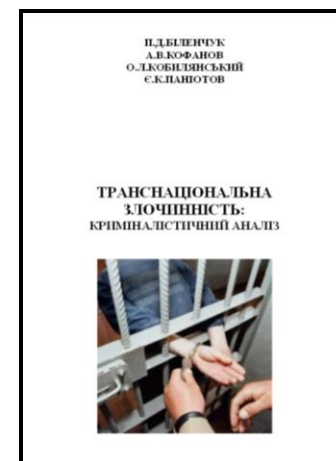
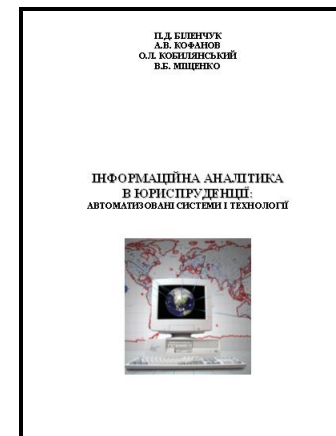
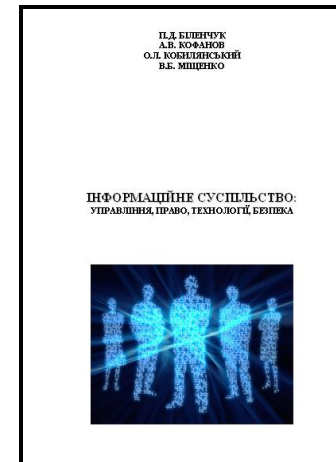
Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л.

Б 61 Основи автоматизованого документування правопорушень: організаційно-правове регулювання єдиного обліку злочинів в Україні. – Навчальний посібник / За ред. П.Д. Біленчука. – Київ: КИЙ, 2011. – 76 с. – (Серія «Безпекознавство»).

У навчальному посібнику розглядаються концептуальні організаційно-правові основи єдиного обліку злочинів в Україні.

Зорієнтований на студентів і викладачів юридичних навчальних закладів.

ББК 67.52я73

Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л., Міщенко В.Б. Інформаційне суспільство: управління, право, технології, безпека. – Навчальний посібник. – Київ: ННІПСК КНУВС, 2009. – 60 с. – (Серія „Безпека людини, суспільства, держави”).

У навчальному посібнику подається сучасний стан доктринальних основ формування інформаційного суспільства (історія, теорія, практика), дається аналіз розвитку мережі Інтернет в інформаційному просторі України, висвітлюються віртуальні системи управління знаннями і характеризуються всесвітні телекомунікаційні мережі, розкривається сутність інформаційної безпеки в телекомунікаційному просторі світу.

Навчальний посібник призначений для студентів вищих навчальних закладів, викладачів, аспірантів, фахівців-практиків.

Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л., Міщенко В.Б. Інформаційна аналітика в юриспруденції: автоматизовані системи і технології. – Навчальний посібник. – Київ: ННІПСК КНУВС, 2009. – 47 с. – (Серія „Безпека людини, суспільства, держави”).

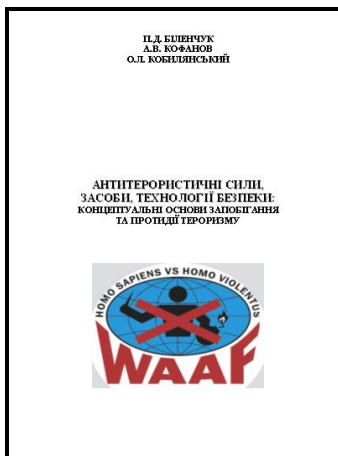
У навчальному посібнику розглянуті та класифіковані основні джерела загроз для основних властивостей інформації у традиційній і електронній формах. Розглянуті основні заходи та засоби, які вживаються для збереження інформації. Продемонстровано необхідність якісного вирішення на практиці таких завдань: оцінка обстановки; аналіз ризиків; формування комплексу захисних систем; оцінки ефективності комплексу.

Навчальний посібник призначений для студентів вищих навчальних закладів, викладачів, аспірантів, фахівців-практиків.

Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л., Паніотов Є.К. Транснаціональна злочинність: криміналістичний аналіз. – Монографія / За ред. П.Д. Біленчука. – Київ: КИЙ, 2011. – 96 с. – (Серія «Безпекознавство»).

В монографії висвітлюється сутність, характеристика і особливості розслідування транснаціональних злочинів.

Зорієнтований на студентів, викладачів юридичних навчальних закладів та практичних працівників органів правопорядку.

Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л.
 Антитерористичні сили, засоби, технології безпеки: концептуальні основи запобігання та протидії тероризму. – Навчальний посібник. – Київ: ННІПСК КНУВС, 2009. – 46 с. – (Серія „Безпека людини, суспільства, держави”).

В навчальному посібнику дається характеристика антитерористичних сил, методів, засобів і технологій, які сприяють забезпеченню запобігання та протидії тероризму.

Для працівників органів державної влади, місцевого самоврядування, співробітників органів правопорядку та спецслужб (МВС, СБУ, МЧС, МО України), науковців, викладачів, аспірантів, слухачів та студентів навчальних закладів.

Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л.
 Міжнародний тероризм: консолідований аналіз забезпечення безпеки. – Навчальний посібник. – Київ: ННІПСК КНУВС, 2009. – 72с. – (Серія „Безпека людини, суспільства, держави”).

В навчальному посібнику наведені узагальнені результати аналізу сучасного міжнародного тероризму. Висвітлюються поняття, сутність, види терористичних актів.

Дослідження виконано дослідниками Навчально-наукового інституту підготовки слідчих і криміналістів Київського національного університету внутрішніх справ.

Для працівників органів державної влади, місцевого самоврядування, співробітників органів правопорядку та спецслужб (МВС, СБУ, МЧС, МО України), науковців, викладачів, аспірантів, слухачів та студентів навчальних закладів.

ЗМІСТ

Передмова: злочинність, її тенденції і шляхи удосконалення криміналістичного документування.....	4
Розділ 1. Генезис злочинності: детермінація та причинність.....	5
Розділ 2. Нормативно-правове регулювання єдиного обліку злочинів в Україні.....	14
2.1. Міжвідомче нормативно-правове забезпечення єдиного обліку злочинів.....	14
2.2. Основи нормативно-правового регулювання єдиного обліку злочинів: система і методика реєстрації та звітності.....	16
Розділ 3. Криміналістична консолідована інформаційна аналітика злочинів: зразки облікових документів.....	42
3.1. Статистична картка на виявлений злочин (форма 1).....	42
3.2. Статистична картка про наслідки розслідування злочину (форма 1.1).....	45
3.3. Статистична картка про заподіяні збитки, результати їх відшкодування та вилучення предметів злочинної діяльності.....	46
3.4. Статистична картка на особу, яка вчинила злочин.....	49
3.5. Статистична картка про рух кримінальної справи.....	52
3.6. Статистична картка на злочин, за вчинення якого особі пред’явлено обвинувачення.....	53
3.7. Алфавітна картка на особу, яка притягається до відповідальності як обвинувачена за вчинення злочину.....	55
3.8. Талон-повідомлення про прийняття для розгляду кримінальної справи судом.....	56
3.9. Довідка про наслідки розгляду кримінальної справи судом.....	57
Розділ 4. Автоматизований документально-статистичний облік правопорушень: реєстрація злочинів, кримінальних справ і осіб, які вчинили злочини.....	59
4.1. Єдиний журнал обліку злочинів, кримінальних справ і осіб, які вчинили злочини.....	59
4.2. Журнал обліку статистичних карток, підписаних прокурором і одержаних працівником з обліково-статистичної роботи правоохоронного органу для направлення до інформаційних підрозділів.....	61
Розділ 5. Джерельна база і законодавче забезпечення.....	63
5.1. Закони і нормативно-правові акти.....	63
5.2. Основна література.....	64
5.3. Додаткова література.....	68
5.4. Новітні розробки.....	69

**ПЕРЕДМОВА:
ЗЛОЧИННІСТЬ, ЇЇ ТЕНДЕНЦІЇ І ШЛЯХИ
УДОСКОНАЛЕННЯ КРИМІНАЛІСТИЧНОГО
ДОКУМЕНТУВАННЯ**

Статистичні дані свідчать, що в 2009-му році рівень злочинності виріс на 13 відсотків у порівнянні з 2008-м роком.

Зокрема, в Києві розкривається тільки кожна п'ята крадіжка. Згідно з даними опитування, яке проведене Київським міжнародним інститутом соціології, тільки 10% українців вважають, що міліція добре справляється зі своїми обов'язками. Близько 40% вважають її роботу задовільною, а ще 40% впевнені, що міліція працює погано. 44% опитаних відповіли, що знають своїх дільничних інспекторів міліції.

Засуджених в Україні – 107757 (з них 6324 жінки), 1354 особи відбувають по життєве покарання.¹

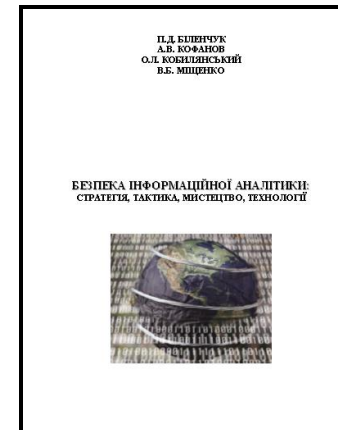
Ці дані свідчать, що системний, консолідований об'єктивний облік злочинів буде сприяти удосконаленню діяльності із запобігання і протидії злочинності. Тому в даному посібнику висвітлюються правові основи, а також принципи, методики і технології криміналістичного документування злочинів.

Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л., Маслюк О.В. Особливості розслідування злочинів у сфері обігу радіоактивних матеріалів. – Монографія / За ред. П.Д. Біленчука. – Київ: ННПСК КНУВС, 2009. – 88 с.

В монографічному дослідженні розкрито особливості проведення окремих слідчих дій у справах ядерної злочинності, визначено роль спеціаліста. Звернуто увагу, що особливий характер ядерної злочинності потребує введення в практику криміналістичного дослідження нових ядерно-фізичних методик. Вивчено форми і механізм міжнародного співробітництва у справах ядерної злочинності, достатність національного ядерного права. Показано, що перспективи криміналістичних досліджень у справах ядерної злочинності пов'язані зі створенням мережі ядерних судових лабораторій та національної бази даних характеристик радіоактивних матеріалів та специфіки виробника чи експлуатаційника.

Для викладачів юридичних вузів, а також слідчих, які спеціалізуються на розслідуванні даних видів злочинів.

Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л., Мищенко В.Б. Безпека інформаційної аналітики: стратегія, тактика, мистецтво, технології. – Навчальний посібник. – Київ: ННПСК КНУВС, 2009. – 68 с. – (Серія „Безпека людини, суспільства, держави”).

У навчальному посібнику висвітлюються питання програмного і технічного забезпечення телекомунікаційного середовища, аналізуються потенційні ризики, загрози і небезпеки в кіберпросторі, дається характеристика злочинності в інформаційно-телекомунікаційній сфері.

Для студентів, викладачів, фахівців-практиків.

¹ Газета нашого району. – Київ, 2010. 16-17 березня. – С. 3.

реформування. – Навчальний посібник. – Київ: Європейський університет управління, безпеки та інформаційно-правових технологій, 2010. – 38 с. – (Серія «Безпека людини, суспільства, держави»).

148. Біленчук П.Д., Шульга О.О. Організація нотаріальної діяльності в Україні. – Навчальний посібник. – Київ: Європейський університет управління, безпеки та інформаційно-правових технологій, 2010. – 47 с. – (Серія «Безпека людини, суспільства, держави»).

149. Експертно-криміналістична служба МВС України: історія, сучасний стан розвитку і правові основи діяльності. Навчальний посібник. / П.Д. Біленчук, О.О. Шульга. – К.: КИЙ, 2010. – 86 с. (Серія «Безпека людини, суспільства, держави»).

150. Трансформація функцій поліцейських структур країн світу і України: традиційні підходи та сучасний погляд. Навч. посіб. / П.Д. Біленчук, О.В. Волошенюк, І.В. Кріцак, Я.Л. Педик, О.О. Шульга. За ред. П.Д. Біленчука. – К.: КИЙ, 2011. – 82 с. (Серія «Безпека людини, суспільства, держави»).

151. Експертна служба МВС України: історіографія, структура, законодавче забезпечення. Навч. посіб. / П.Д. Біленчук, А.В. Майданік, О.О. Шульга. / За ред. П.Д. Біленчука. – К.: КИЙ, 2010. – 74 с. (Серія «Безпека людини, суспільства, держави»).

РОЗДІЛ 1

ГЕНЕЗИС ЗЛОЧИННОСТІ: ДЕТЕРМІНАЦІЯ ТА ПРИЧИННІСТЬ

Проблема причин злочинності є центральною для кримінології. Те чи інше вирішення цієї проблеми визначає науковий зміст кримінологічної теорії та її спрямованість.

Являючи собою складне явище, злочинність є наслідком дії багатьох обставин, факторів, причин. Необхідно підкреслити, що кримінологія приділяє багато уваги категорії причинності. Це зумовлено тим, що злочинність та її причинність є головними елементами предмета науки кримінології і для дослідження всієї сукупності кримінальних правопорушень необхідно встановити якомога більше обставин, що визначають зміст та структуру явища, що вивчається.

Під причинністю, як правило, розуміють генетичний зв'язок між окремими станами видів і форм матерії в процесах її руху та розвитку. Сутністю причинності є «породження» причиною наслідку. Причинність завжди має об'єктивний характер [1].

У загально-філософському розумінні причинність є всезагальною, оскільки не існує явищ, які б не мали своїх причин. І в цей же час не існує явищ, які б не породжували тих чи інших наслідків. При дослідженні злочинності важливо виходити з того, що необхідним є зв'язок між причиною та наслідком. Злочинність у цьому комплексі виступає наслідком дії відповідних причин та умов.

У сучасній юридичній літературі існують різні поняття, що відображають зміст причинно-наслідкового комплексу: детермінація, причини й умови, фактори злочинності.

Детермінація (похідне від лат. *determinare* – «визначати, зумовлювати») є найбільш загальною категорією, що характеризує походження явищ, які вивчаються, у природі та суспільстві. Мова йде про залежність одних явищ, процесів та станів від інших, про зв'язок між речами та явищами.

Кримінологічна детермінація використовує в основному три види зв'язку: причинний, зумовлений та функціональний.

Причинний зв'язок є, як уже зазначали вище, зв'язком генетичним, і причина сама по собі вже породжує наслідок.

Умова – це явище, яке формує причину чи створює можливість її дії, і цей зв'язок з наслідком є зумовленим.

Функціональний зв'язок явищ полягає в тому, що зміна в одному ряді явищ спричиняє зміни в іншому ряді явищ.

Однією з найбільш використовуваних у кримінології категорій є «причина» і її можна визначити як явище, що безпосередньо зумовлює, породжує інше явище – наслідок. Причина, будучи основою і сутністю наслідку, виступає як вихідний та визначальний елемент взаємозв'язку явищ.

Таким чином, якщо причини злочинності – це ті негативні явища, що її породжують, то умови злочинності – це явища, які безпосередньо не

породжують злочинності (наслідку), але впливають на розвиток причинного зв'язку – сприяють або не перешкоджають породженню злочинності. Умови злочинності, як правило, поділяють на об'єктивні та суб'єктивні. Такий розподіл дає можливість у кожному конкретному випадку встановити як зовні умови впливу на поведінку людини, так і вплив внутрішніх особливостей індивіда на його вчинки [2].

Розглядаючи злочин як соціальне явище, необхідно мати на увазі, що оцінка певних явищ як причин, а інших – як умов завжди матиме відносний характер, оскільки в одних випадках певне явище може виступати причиною, а в інших – умовою злочинності. Проте варто зазначити, що явище стає причиною тільки за наявності конкретних умов, що їй сприяють.

У кримінологічній теорії, як і в суспільних науках у цілому, широко використовується термін «фактор», під яким розуміється причина, рушійна сила будь-якого процесу, що визначає його характер або окремі його риси.

Факторний підхід у кримінології виник ще в XIX ст. (Ч. Ломброзо, Е. Феррі, І.Я. Фойницький), коли сформувалася так звана «теорія факторів». Ця теорія передбачає наявність тих чи інших концепцій, які беруть за основу певну ознаку або групу певних ознак (обставин) і пояснюють їх дією зміст, природу та характер змін явища або процесу, що вивчається. Таким чином, у теорії факторів надається перевага тільки певній стороні дії одного чи декількох факторів.

У сучасній кримінології термін «фактор» використовується різними вченими неоднозначно. Під цим терміном розуміють і причину, рушійну силу, яка визначає характер та окремі риси процесу, явища, що розглядається, і групу причин, що об'єднуються за певною ознакою й виступають як домінанта розвитку та зміни явища, що вивчається. В інших випадках терміном «фактор» просто підміняються категорії «причина», «умова», «обставина». На думку К.К. Горінова, фактором можна вважати і причину, і умову (необхідну і супутню), і явище, що перебуває у функціональному зв'язку. А.Ф. Зелінський, визначаючи, що фактор є рушійною силою процесу детермінації, відзначає, що серед факторів того чи іншого явища (у даному випадку – злочинності) необхідно розрізняти безпосередню (спеціальну) причину та умову. Причина в такому вузькому розумінні є вирішальним, активним фактором, який містить у собі реальну можливість даного наслідку, а умова є відносно пасивним фактором, що впливає на розвиток причинного зв'язку, але не породжує наслідку. Умова виконує роль каталізатора процесу: без наявності необхідних умов не настане і наслідок.

Потрібно зазначити, що важливе методологічне значення має розподіл усіх факторів злочинності на об'єктивні та суб'єктивні. Об'єктивні існують незалежно від волі людини. До них належать: стан екології, економіки, соціальний устрій, спадковість, клімат тощо. Суб'єктивні охоплюють все особистісне, що залежить від волі людей: свідомість, звички, нахили, ціннісні орієнтири, мораль, право, політичні погляди, традиції і т. ін. А.Ф. Зелінський вважає, що до суб'єктивної детермінанти поведінки також обов'язково належать несвідомі елементи психіки, психічне здоров'я людей, а також їх спадкові особливості.

Особливості розслідування хабарництва: теорія і практика. – Монографія / За ред. П.Д. Біленчука. – Київ: ННПСК КНУВС, 2009. – 44 с. – (Серія «Запобігання, протидія, розслідування злочинів»).

137.Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л., Маслюк О.В. Ядерна злочинність: поняття, сутність, класифікація, характеристика, шляхи запобігання, протидії, розслідування. – Монографія / За ред. П.Д. Біленчука. – Київ: ННПСК КНУВС, 2009. – 88 с. – (Серія «Міжнародна і вітчизняна злочинність»).

138.Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л., Паніотов Є.К. Міжнародне співробітництво органів правопорядку при розслідуванні транснаціональних злочинів. – Монографія / За ред. П.Д. Біленчука. – Київ: КИЙ, 2009. – 72 с. – (Серія «Національна і міжнародна безпека»).

139.Біленчук П.Д., Задояний М.Т., Гасанов Р.І., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л. Мотивація злочинної поведінки: поняття, соціальний зміст, основні сфери. – Навчальний посібник / За ред. П.Д. Біленчука. – Київ: КИЙ, 2009. – 29 с. – (Серія «Міжнародна і вітчизняна злочинність»).

140.Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л. Криміналістична аналітика: інформаційні системи, інтегровані банки даних, електронні мережі. – Навчальний посібник / За ред. П.Д. Біленчука. – Київ: КИЙ, 2010. – 84 с. – (Серія «Автоматизація, комп'ютеризація, інформатизація»).

141.Біленчук П.Д., Задояний М.Т., Наумець Є.О., Шульга О.О. Концептуальні основи дослідження масових явищ статистичними засобами пізнання: – Навчальний посібник. – Київ: Європейський університет управління, безпеки та інформаційно-правових технологій, 2010. – 90 с. – (Серія «Безпека людини, суспільства, держави»).

142.Біленчук П.Д., Шульга О.О. Криміналістика: концептуальні основи: – Навчальний посібник. – Київ: КИЙ, 2010. – 60 с. (Серія «Безпека людини, суспільства, держави»).

143.Біленчук П.Д., Шульга О.О. Правові основи методики розслідування окремих видів злочинів. – Навчальний посібник. – Київ: КИЙ, 2010. – 57 с. (Наукова бібліотека криміналіста – Серія «Запобігання, протидія, розслідування злочинів»).

144.Біленчук П.Д., Шульга О.О. Правове регулювання методики розслідування окремих видів злочинів. – Навчальний посібник. – Київ: КИЙ, 2010. – 61 с. (Наукова бібліотека криміналіста – Серія «Запобігання, протидія, розслідування злочинів»).

145.Біленчук П.Д., Шульга О.О. Особливості розслідування злочинів, вчинених у сфері фінансової діяльності: модульно-рейтингова система організації навчального процесу: – Навчальний посібник. – Київ: КИЙ, 2010. – 34с. (Наукова бібліотека криміналіста – Серія «Запобігання, протидія, розслідування злочинів»).

146.Біленчук П.Д., Шульга О.О. Нотаріальний процес в Україні: правове регулювання. – Навчальний посібник. – Київ: Європейський університет управління, безпеки та інформаційно-правових технологій, 2010. – 68 с. – (Серія «Безпека людини, суспільства, держави»).

147.Біленчук П.Д., Шульга О.О. Нотаріат в Україні: шляхи

безпека»).

125. Кофанов А.В., Назаров В.В. Визначення відстані пострілу при стрільбі з гладкоствольної вогнепальної зброї. – Навчальний посібник. – Київ: ННІПС КНУВС, 2009. – 57 с.

126. Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л., Скільська Л.Д. Документування результатів слідчої дії: методи фіксації доказової інформації. – Монографія / За ред. П.Д. Біленчука. – Київ: ННІПС КНУВС, 2009. – 96 с. – (Серія «Запобігання, протидія, розслідування злочинів»).

127. Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л., Скільська Л.Д. Документування результатів огляду місця події: правові і криміналістичні основи фіксації доказової інформації. – Монографія / За ред. П.Д. Біленчука. – Київ: ННІПС КНУВС, 2009. – 88 с. – (Серія «Запобігання, протидія, розслідування злочинів»).

128. Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л., Скільська Л.Д. Криміналістичне документування огляду місця події: методи, засоби, технології. – Монографія / За ред. П.Д. Біленчука. – Київ: ННІПС КНУВС, 2009. – 76 с. – (Серія «Запобігання, протидія, розслідування злочинів»).

129. Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л., Міщенко В.Б. Інформаційна аналітика в юриспруденції: автоматизовані системи і технології. – Навчальний посібник. – Київ: ННІПС КНУВС, 2009. – 47 с. – (Серія «Безпека людини, суспільства, держави»).

130. Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л., Міщенко В.Б. Інформаційне суспільство: управління, право, технології, безпека. – Навчальний посібник. – Київ: ННІПС КНУВС, 2009. – 60 с. – (Серія «Безпека людини, суспільства, держави»).

131. Біленчук П.Д., Дідківський О.О., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л. Консолідований аналіз кримінальних справ: досвід криміналістичного дослідження. – Монографія. / За ред. П.Д. Біленчука. – Київ: ННІПС КНУВС, 2009. – 48 с. – (Серія «Криміналістична освіта ХХІ століття»).

132. Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л. Криміналістика: навчальна програма, тематичний план, методичне забезпечення. – Авторський курс. Навчальний посібник. – Київ: ННІПС КНУВС, 2009. – 68 с. – (Серія «Криміналістична освіта ХХІ століття»).

133. Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л. Міжнародний тероризм: консолідований аналіз забезпечення безпеки. – Навчальний посібник. – Київ: ННІПС КНУВС, 2009. – 72 с. – (Серія «Безпека людини, суспільства, держави»).

134. Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л., Маслюк О.В. Особливості розслідування злочинів у сфері обігу радіоактивних матеріалів. – Монографія / За ред. П.Д. Біленчука. – Київ: ННІПС КНУВС, 2009. – 88 с. – (Серія «Запобігання, протидія, розслідування злочинів»).

135. Біленчук П.Д., Толочко О.Я., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л. Україна-Франція: договірні взаємовідносини у гуманітарній та правовій сферах. – Навчальний посібник. – Київ: ННІПС КНУВС, 2009. – 81 с. – (Серія «Міжнародне співробітництво»).

136. Біленчук П.Д., Гуцалюк К.І., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л.

У сучасній кримінології існує декілька методологічних підходів до встановлення причинного комплексу злочинності. Деякі вчені уявляють причинний комплекс різномірним і тому вважають за необхідне розподілити його на ієрархічні рівні: причини всієї злочинності; причини окремих категорій злочинів; причини окремого злочину [11]. Інші вчені вважають, що природа злочинів є однорідною і тому недоцільно поділяти фактори на такі, що впливають на одиничну протиправну поведінку, і такі, що формують злочинність як множину актів протиправної поведінки. Оскільки причини процесу, що розглядається, є тими самими, то розбіжності полягають в інтенсивності їх впливу та ступені залежності поведінки людей від цих факторів [3].

Так, висловлюючи свою думку щодо класифікації криміногенних факторів залежно від їх рівня, А.Ф. Зелінський відзначає, що ця класифікація позбавлена логіки, оскільки не можна ставити до одного класифікаційного ряду різні за обсягом поняття. Він також піддає критиці запропонований деякими вченими розподіл причин злочинності на корінні (класові протиріччя) та некорінні – усі інші. Свою думку він обґрунтовує тим, що можливо та необхідно чітко розрізняти причину й умову: причина породжує, а умови забезпечують генетичний зв'язок. Але явище, що породило наслідок, завжди є корінним, і іншим воно не може бути.

Усе існуюче розмаїття поглядів на причини злочинності, залежно від того, як визначається пріоритетна причина злочинності, можна розподілити на два головні напрями: соціологічний і біологічний (біопсихологічний).

Перший напрям – це соціологічні теорії, які ґрунтуються на кримінологічних школах та концепціях, що бачать причину злочинності в умовах життя суспільства. Ще Т. Мор вказав на причинну зумовленість (детермінованість) злочинності певними соціальними явищами. Насамперед, такою причиною він вважав приватну власність, яка породжує глибокий антагонізм у суспільстві. Аналогічних точок зору притримувалися також Т. Кампанелла, Д. Верас, Ж. Мельє та інші мислителі. Подальший розвиток ця теорія отримала в працях засновників марксизму.

Соціологічне пояснення природи злочинності запропоновано в теорії аномії, яка була розроблена Е. Дюркгеймом (1897 р.). Явище аномії (розрегульованості) виникає під час криз та різких соціальних змін, тоді, коли загальноприйняті норми соціальної поведінки не відповідають очікуваним результатам.

Теорія аномії набула широкого розповсюдження на Заході. Р. Мертон основною причиною девіації (відхилення поведінки) вважав наявність розриву між культурними цінностями суспільства та соціально схваленими засобами їх досягнення.

Культурологічні концепції, які є близькими до соціологічних теорій, пояснюють причини злочинності конфліктом між нормами культури суспільства і субкультури окремих соціальних груп (Селлін, Міллер), навчанням протиправній поведінці при сприйнятті норм та цінностей злочинних груп (Сатерленд).

Біологічні концепції причин злочинності дуже рідко формуються

кримінологами в чистому вигляді. У чистому вигляді біологічної теорії причин злочинності дотримувалася тільки на початковому етапі своїх досліджень її «батько» – Ч. Ломброзо. Біологічні теорії причин злочинності не отримали широкого розповсюдження в кримінології (у тому числі у вітчизняній та російській). Більшість прихильників цієї теорії визнають значимість соціальних факторів, і тому такі теорії буде правильніше називати біосоціальними або соціально-біологічними, залежно від того, якому витоку – соціальному чи біологічному надається пріоритет. Біопсихологічні теорії причину злочинності бачать в особистості та природі людини.

Проблема причинності у вітчизняній кримінології тривалий час знаходилася під впливом ідеологічних чинників. Існування причин злочинності як соціально-правового явища в умовах розвинутого та повного соціалізму тривалий час узагалі викликало заперечення, або їх існування визнавалося з багатьма застереженнями [5]. Причини злочинності при соціалізмі та капіталізмі різко протиставлялися. Стверджувалося, що злочинність відтворюється самим капіталістичним суспільством і її не можна ліквідувати, не ліквідувавши всю систему існуючих у ньому відносин [9]. Серед соціально-економічних причин називалися такі: приватна власність, наявність експлуатації, безробіття та ін.; серед ідеологічних – панування індивідуалістичної ідеології та психології. Ці причини вважалися корінними причинами злочинності, які були ліквідовані при соціалізмі. Головне місце відводилося ідеологічним факторам. У числі головних причин злочинності, як правило, підкреслювалися такі: історична зумовленість соціальних явищ; дія закону відставання свідомості від буття, що знаходило свій конкретний вияв у наявності різних пережитків у свідомості та поведінці людей; вплив антагоністичної капіталістичної суспільно-економічної формації, яка існує одночасно з соціалізмом. Це так звані причини першого порядку. Причинами другого порядку вважалися неантагоністичні протиріччя, які існують при соціалізмі і зникають зі зміцненням соціалізму, але на певному етапі зумовлюють можливість виникнення тих чи інших негативних явищ, у тому числі і злочинності [6].

Причини злочинності поділялися кримінологами на повні та специфічні. Повна причина являла собою сукупність соціальних явищ, які були в причинному та зумовленому зв'язку зі злочинністю. Друга (власне причина) належала до соціальної психології (дрібнобуржуазним традиціям, моралі, звичаям, егоїзму і т. ін.). При цьому зазначалося, що жодне з соціальних явищ не може привести до злочинності поза сферою соціальної психології [8].

Помилковість та заідеологізованість викладених вище основних положень є очевидними. Так, наприклад, посилаючись на таку причину, як відставання суспільної свідомості від суспільного буття, можна пояснити будь-які дії людей, що не відповідають інтересам суспільства та держави. Обґрунтованій критиці піддав А.Ф. Зелінський і розподіл причин злочинності на повні та специфічні (або неповні). Така термінологія, на його думку, розмиває різницю між поняттями «причина» та «умова», оскільки умова підвищується до рангу причини («повної»). Крім того, викликає сумнів логіка поняття «повної причини». Якщо визнати її існування, то потрібно

приобретенных незаконным путем // Руководство для следователей. – М.: СПАРК, 1997. – С. 516-519.

111. Білецький В. Фіктивне підприємництво і економічна злочинність // Право України. – 1997. – № 5. – С. 34-37.

112. Бондарева В. «Відмивання» грошей: міжнародні і кримінально-правові аспекти проблеми // Право України, 1999, № 1. – С. 95-99.

113. Волобуєв А., Литвинов А. Криминалистические особенности легализации доходов, полученных незаконным путем // Законность, 2001, № 6. – С. 48-50.

114. Клепницкий И.А. Документ как предмет подлога в уголовном праве // Государство и право, 1998, №5. – С. 72.

115. Котин В. Фиктивные сделки в предпринимательской деятельности // Законность. – 1996. – № 10. – С. 15-22.

116. Порядок касового виконання державного бюджету за видатками. Затв. Наказом державного казначейства України від 22.01.2001 р. № 3 / Офіційний вісник України. – 2001. – № 6. – ст. 256.

117. Порядок складання, розгляду, затвердження та основні вимоги до виконання кошторисів доходів та видатків бюджетних установ та організацій, затв. Постановою КМУ від 28 лютого 2002 року № 228 / Офіційний вісник України. – 2002. – № 9. – ст. 414.

118. Волобуєв А. Проблеми протидії легалізації злочинно здобутого майна і шляхи їх вирішення // Вісник прокуратури, 2003, №9.1(19). – С. 53-56.

119. Степанюк Р.Л. Аналіз первинного матеріалу при порушенні кримінальних справ про злочини проти бюджетної системи. // Вісник Національного університету внутрішніх справ. – Х., 2001. – Вип. 13. – С. 12-18.

120. Степанюк Р.Л. Дослідження документів при розслідуванні бюджетних злочинів // Вісник Національного університету внутрішніх справ. – Харків, 2002. – Вип. 19. – С. 49-54.

121. Степанюк Р.Л. Особливості організації розслідування злочинів, пов'язаних з порушеннями бюджетного законодавства // Вісник Національного університету внутрішніх справ. Спецвипуск. – Х., 2001. – С. 132-136.

5.4. Новітні розробки.

122. Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л. Антитерористичні сили, засоби, технології безпеки: концептуальні основи запобігання та протидії тероризму. – Навчальний посібник. – Київ: ННПСК КНУВС, 2009. – 46 с. – (Серія «Безпека людини, суспільства, держави»).

123. Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л., Міщенко В.Б. Безпека інформаційної аналітики: стратегія, тактика, мистецтво, технології. – Навч. посібник. – Київ: ННПСК КНУВС, 2009. – 68 с. – (Серія «Безпека людини, суспільства, держави»).

124. Біленчук П.Д., Кофанов А.В., Кобилянський О.Л., Паніотов Є.К. Взаємодія органів правопорядку при розслідуванні транснаціональних злочинів: міжнародно-правові засади. – Монографія / За ред. П.Д. Біленчука. – Київ: ННПСК КНУВС, 2009. – 84 с. – (Серія «Національна і міжнародна

корупцією. – К.: МНДЦЗПБОЗ, 1999. – 32 с.

91. Тертышник В.М., Слинко С.В. Теория доказательств. – Харьков: Арсис, 1998. – 256 с.

92. Тертышник В.М. Кримінально-процесуальне право України. – К.: Юрінком Інтер, 1999. – 576 с.

93. Тищенко В.В. Теоретичні і практичні основи методики розслідування злочинів: Монографія. // Одеська національна юридична академія. – О.: Фенікс, 2007. – 260 с.

94. Ухаль А.М., Шеремет А.П. Экспертно-криминалистичная служба: структура та діяльність: Навч. посіб. – Ужгород, 2000.

95. Шепітько В.Ю. Російсько-український словник з криміналістики. – К., 2001.

96. Шепітько В.Ю. Теоретические проблемы систематизации тактических приемов в криминалистике. – Харьков: Оригинал, 1995. – 200 с.

97. Шепітько В.Ю. Тактика допиту. – Х.: УЮА, 1992.

98. Шепітько В.Ю. Теорія криміналістичної тактики. – Х.: Гриф, 2002. – 104 с.

99. Шепітько В.Ю. Криміналістика: Енциклопедичний словник. – Х.: Право, 2001. – 560 с.

100. Шеремет А.П. Криміналістика: Навч. посіб. – К.: Центр навч. л-ри, 2005. – 472 с.

101. Щёкин Г.В. Визуальная психодиагностика познания людей по их внешности и поведению. – К.: МАУП, 2001. – 616 с.

102. Anrijs Kavalieris. Grime investigation. – Riga: The police academy of Latvia, 2003. – 528 с.

5.3. Додаткова література.

103. Криминалистическое обеспечение деятельности милиции и органов предварительного расследования (под ред. проф. Т.В. Аверьяновой и проф. Белкина Р.С.). – М., 1997, гл. 14, с. 331-333.

104. Крылов В.В. Информационные компьютерные преступления. – М.: ИНФРА - М-НОРМА, 1997.

105. Матусовский Г.А. Экономические преступления: криминалистический анализ. – Харьков: Консум, 1999.

106. Объектно-структурный анализ организованной преступности в сфере частных инвестиций (кол. авторов). – М.: Моск. ин-т МВД России, 1997.

107. Попович В.М. Правові основи банківської справи та її захист від злочинних посягань. – Київ, КШК ДПФ «Дія-плюс», 1994. – С. 265-276.

108. Протидія економічній злочинності / П.І. Орлов, А.Ф. Волобуєв, І.М. Осика, Р.Л. Степанюк, І.М. Зарецька, Едвард Картер, Ричард Ворнер. – Харків: Нац. ун-т внутр. справ, 2004.

109. Салтевский М.В. Основы методики расследования легализации денежных средств, нажитых незаконно. Конспект лекций. – Харьков: ЗНАНИЕ ЛТД, 2000.

110. Селезнев М.А. Расследование преступлений, связанных с легализацией («отмыванием») денежных средств или иного имущества,

погодиться с реальностью «непвнот причины». Але неповна причина не може породити будь-який наслідок.

Сучасними представниками соціологічного напрямку є науковці-кримінологи В.Г. Лихолоб, В.П. Філонов. Вони вважають, що головні причини злочинності полягають насамперед у соціальних умовах життя суспільства, і тому недоцільно шукати причини злочинності в криміногенних якостях людей та генетичних факторах людської індивідуальності. На їх думку, розгляд соціальної проблеми причин злочинності не може бути підмінений ні біологічними (генетичними) властивостями особи, ні психологічними (індивідуальними). Біопсихологічні фактори виступають тільки як умови, які сприяють або ускладнюють формування особистості. Самі по собі вони не визначають і не можуть визначати зміст поведінки, відображаючись на формі поведінки вольових актів, у тому числі і злочинності. Злочинцями не народжуються, а стають, і жодна людина від цього не застрахована.

Вчені-кримінологи НАВС відзначають, що при розгляді проблеми причин злочинності необхідно враховувати відправні положення, порушення яких може призвести до помилкових висновків. Це такі положення:

– причинно-наслідковий зв'язок різних соціальних, психологічних та інших явищ, які мають кримінологічне значення, являє собою об'єктивно існуючу залежність у природі та суспільстві, яка має загальний універсальний характер; кримінологічна специфіка не повинна закривати або підміняти закономірності самого причинного зв'язку;

– оскільки злочинність явище не тільки соціальне, а й правове, соціально-психологічне, вона має свої власні не тільки соціальні, а й інші причини;

– розгляд цієї проблеми є неможливим при ігноруванні особи злочинця, який взаємодіє із зовнішнім середовищем, коли зовнішнє (соціальне) відбивається через внутрішнє (суб'єктивне) і породжує єдиний результат – злочин. Разом з цим, включення до причинної залежності особи злочинця не повинне призводити до абсолютизації як її значення, так і зовнішнього впливу на неї.

Вчені НАВС вважають, що як загальні причини злочинності повинні розглядатися соціальні протиріччя, що супроводжують розвиток суспільства, або навпаки – його деградацію: застій, що прямо і безпосередньо впливає на злочинність та її зміни. На їх думку, насамперед причини злочинності містяться в економічних відносинах суспільства, прорахунках та недоліках в економічному плануванні, розбалансованості господарського механізму, у системі розподільчих відносин. Суттєвий вплив на можливість здійснення особою акта протиправної поведінки, а відповідно і злочинність у цілому, спричиняє і соціально-моральний стан суспільства.

До представників соціологічного напрямку належать і вчені-кримінологи Санкт-Петербурзької академії МВС Росії В.Н. Бурлакова, В.П. Сальникова, які вважають, що єдиною причиною злочинності є той ступінь розвитку соціальних протиріч, які породжені розшаруванням суспільства на класи, який з необхідністю спричинив спочатку появу небезпечних для даного суспільного устрою посягань, а потім (або разом з ними) і виникнення

особливої галузі права – кримінального, яка підтримується за допомогою сили держави.

Разом з цим, міжкласові протиріччя не вичерпують усього спектру соціальних протиріч. До них також належать міжрасові, міждержавні (або між групами та блоками держав), міжнаціональні, міжконфесійні, внутрішні класові протиріччя, міжособистісні та внутрішні особистісні протиріччя, які всі разом, а також кожне окремо впливають на стан злочинності та її зростання.

Умови та явища, що сприяють існуванню злочинності й визначають її стан, зазначені вчені класифікують на дві групи – зовнішні (об’єктивні), та внутрішні (суб’єктивні) [7].

Зовнішні (об’єктивні) – це ті, які повністю, або майже повністю не залежать від волі індивіду. До них належать: економічна ситуація в державі та регіоні; господарчі, фінансові, зовнішньоторгові умови, які характерні для даної держави і її суб’єктів; безробіття; незаконна міграція; екологічні проблеми; урбанізація; житлово-комунальні проблеми та ін.

До другої групи належать внутрішні (суб’єктивні) умови, що здійснюють вплив на злочинність і пов’язані зі способом життя людей. Найбільш визначне місце серед цих умов посідають пияцтво та алкоголізм. До цієї групи умов також належать: розповсюдження наркоманії та проституції; пропаганда культу насилля, жорстокості та порнографії в друкованих виданнях та кіно- і відеопродукції; мілітаризація населення; корумпованість частини посадових осіб та працівників правоохоронних органів; недосконалість кримінального законодавства; недоліки в роботі правоохоронних органів та існуючому порядку реєстрації та обліку злочинів тощо.

Інший російський вчений-кримінолог, професор Н.Ф. Кузнєцова, яка є представником соціально-психологічного напрямку, визначає, що причини злочинності мають соціально-психологічний зміст [4]. Н.Ф. Кузнєцова під причинами злочинності (у сучасній Росії) розуміє систему негативних соціально-психологічних явищ, що пов’язані із протиріччями суспільства і держави та породжують злочинність. Тобто причини злочинів і злочинності полягають у соціально-негативних протиріччях психології суспільства, спільноти, окремого громадянина. Зміст умов злочинності може бути найрізноманітнішим – соціально-психологічним, економічним, соціальним, правовим, організаційним та ін. За близькістю до злочинності і злочинів вона виділяє умови безпосередні та опосередковані. На її думку, суттєву роль у механізмі причинно-наслідкового зв’язку відіграють внутрішні та зовнішні протиріччя, що виникають як усередині суспільства та держави, так і при їх взаємодії із зовнішнім світом. При класифікації причин і умов злочинності Н.Ф. Кузнєцова є прихильником розподілу їх на рівні – причини і умови злочинності в цілому; причини і умови окремих груп злочинів; причини і умови окремого конкретного злочину [10]. Криміногенні умови класифікуються також за 2 групами: умови, що сприяють вчиненню злочинів (ситуаційні умови); умови, що формують криміногенну мотивацію. До групи ситуаційних умов також входять і віктимогенні умови, тобто поведінка потерпілих.

Усі причини і умови на сучасному етапі розвитку суспільства (Росії) Н.Ф. Кузнєцова групує в 4 основні підсистеми: економічні; причини і умови

2006. – 435 с.

69. Костенко О.М. Воля і свідомість злочинця. – К.: КНУ ім. Т. Шевченка, 1995. – 46 с.

70. Крикунов А.Е., Маевский А.Ф. Тактика и психологические основы предъявления лица для опознания. – К., 1977.

71. Криміналістика: Підручник / За ред. П. Д. Біленчука. – К.: Атіка, 1998. – 418 с.

72. Криміналістика. Підручник / За ред. П. Д. Біленчука. – К.: Атіка, 2001. – 544 с.

73. Криміналістика: Підручник / За ред. П. Д. Біленчука. – К.: Право, 1997. – 254 с.

74. Криміналістична техніка: Навч. посібник / За ред. А.В. Кофанова, К.: КИЙ. – 2006. – 456 с.

75. Криміналістика. Криміналістична тактика і методика розслідування злочинів / За ред. В.Ю. Шепітька. – Х., 1998. – 376 с.

76. Криміналістика. Криміналістична тактика і методика розслідування злочинів: Підручник / За ред. проф. В.Ю. Шепітька. – Х.: Право, 1998.

77. Криміналістика. Підручник / За ред. В.Ю. Шепітька. – К., 2001.

78. Криміналістика. Криміналістична тактика і методика розслідування злочинів: Підручник / За ред. проф. В.Ю. Шепітька. – Х.: Право, 1998.

79. Лукашевич В.Г. Тактика общения следователя с участниками отдельных следственных действий. – К.: КВШ МВД СССР, 1989. – 89 с.

80. Лук’янчиков Є.Д. Методологічні засади інформаційного забезпечення розслідування злочинів. – К.: НАВСУ, 2005. – 360 с.

81. Михайленко А.Р. Расследование преступлений: законность и обеспечение прав граждан. – К., 1999. – 448 с.

82. Михайленко О.Р. Складання процесуальних актів з кримінальних справ (теорія, методика, зразки документів). – К., 1992. – 216 с.

83. Молдаван В.В., Молдаван В.А. Порівняльне кримінально-процесуальне право: Україна, ФРН, Франція, Англія, США. – К.: Юрінком Інтер, 1999. – 240 с.

84. Паламарчук Л.П. Розслідування злочинів у сфері використання комп’ютерних технологій: Монографія. – К., 2007. – 144 с.

85. Погорецький М.А. Функціональне призначення оперативно-розшукової діяльності у криміналістичному процесі: Монографія. – Х.: Арсис, ЛТД, 2007. – 576 с.

86. Поліщук О.Д., Біленчук П.Д., Прокопенко Г.І. Професійна підготовка співробітників поліції в зарубіжних країнах: досвід і можливості його використання. – Київ, 1995. – 60 с.

87. Разумов Э.А., Молибога Н.П. Осмотр места происшествия. – К.: НИИ РИО МВД Украины, 1993.

88. Салтевский М.В., Щербаковский М.Г., Губанов В.А. Осмотр компьютерных средств на месте происшествия. – Харьков, 1999.

89. Салтевский М.В. Криминалистика: Учеб. практ. пособие. – Харьков, 1997.

90. Стратегія і тактика боротьби з організованою злочинністю та

47. Гросс Г. Руководство для судебных следователей, чинов общей и жандармской полиции. – Смоленск, 1895.
48. Гросс Г. Руководство для судебных следователей как система криминалистики. – СПб., 1908.
49. Экологические преступления: квалификация и методика расследования / Под общ. ред. В.Е. Коноваловой, Г.А. Матусовского. – Харьков, 1994.
50. Зеленецкий В.С. Возбуждение уголовного дела. – Харьков, 1998. – 368 с.
51. Зеленецкий В.С. Общая теория борьбы с преступностью. Концептуальные основы. – Харьков: Основа, 1994. – 321 с.
52. Ищенко А.В., Кобець М.В. Засоби і методи виявлення вибухових речовин та пристроїв у боротьбі з тероризмом. – К.: НАВСУ, 2005. – 144 с.
53. Кириченко А.А., Басай В.Д., Щитников А.М. Основы юридической одорологии: Монография. – Минск: Плай, 2001. – 768 с.
54. Коновалова В.Е., Сербулов А.М. Тактика допроса при расследовании преступлений. – К.: МВД УССР, 1978. – 112 с.
55. Коновалова В. Е., Сербулов А. М. Следственная тактика: принципы и функции. – К.: РИО МВД УССР, 1983. – 132 с.
56. Коновалова В.Е., Шепитько В.Ю. Криминалистическая тактика: теории и тенденции: Учеб. пособие. – Харьков: Гриф, 1997. – 256 с.
57. Коновалова В.Е., Шепитько В.Ю. Обыск: тактика и психология. – Харьков: Гриф, 1997.
58. Коновалова В.О. Вбивство: мистецтво розслідування: Монографія. – Х., 2001.
59. Коновалова В.Е. Правовая психология: Учеб. пособие. – Харьков: Основа, 1990. – 198 с.
60. Коновалова В.Е. Правовая психология. – Харьков, 1996. – 184 с.
61. Коновалова В.Е. Проблемы логики и психологии в следственной тактике. – К., 1970. – 163 с.
62. Коновалова В.О. Проблемы логики и психологии у слідчій практиці. – Х., 1965.
63. Коновалова В.Е. Организационные и психологические основы деятельности следователя. – К.: РИО МВД УССР, 1973. – 122 с.
64. Коновалова В.Е. Психология в расследовании преступлений. – Харьков, 1978. – 143 с.
65. Кондратюк Л.В. Антропология преступления. – М.: Норма, 2001. – 344 с.
66. Колесниченко А.И., Коновалова В.Е. Криминалистическая характеристика преступлений: Учеб. пособие. – Харьков: Юрид. лит., 1985. – 93 с.
67. Корж В.П. Теоретические основы методики расследования преступлений, совершаемых организованными преступными образованиями в сфере экономической деятельности: Монография. – Харьков, 2002. – 412 с.
68. Котюк І.І. Теоретичні аспекти криміналістичної ідентифікації: монографія. – К.: Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет»,

кримінальної агресії; причини і умови кримінальної необережності; правові детермінанти [10].

1. Економічні причини і умови:

-причини: психологія: а) здирицтва; б) паразитизму, в) злиднів;

-умови: а) помилки: у стратегії й тактиці економічних реформ; у приватизації; у банківській системі та акціонуванні; у виробничій сфері; у сфері споживання; у податковій системі; б) безконтрольність; в) безкарність.

2. Причини і умови кримінальної агресії:

-причини: психологія: а) корисливої агресивності; б) побутової агресивності; в) націоналістичної агресивності; г) сексуальної агресивності;

-умови: а) безконтрольність обігу зброї та наркотиків; б) пропаганда культури насильства, порнографії, проституції; в) відсутність ефективної ранньої профілактики.

3. Причини і умови кримінальної необережності:

-причини: психологія: а) легковажного ставлення до дотримання вимог громадської безпеки; б) егоїстичне задоволення власних інтересів;

-умови: недоліки в: а) матеріальному; б) технологічному в) організаційному; г) правовому забезпеченні особистості та громадської безпеки.

4. Правові причини і умови:

-причини: психологія: а) правового нігілізму; б) правової легковажності; в) правового безкультур'я;

-умови: а) недосконалість законодавства; б) прорахунки правозастосовчої практики; в) неефективність правового виховання; г) слабка громадська профілактика; д) неефективність ранньої профілактики на стадії правопорушень.

Представником біопсихологічного наряду в сучасній вітчизняній кримінології є відомий український вчений-кримінолог проф. А.Ф. Зелінський. Піддаючи критиці сучасні кримінологічні концепції причинності, А.Ф. Зелінський зазначає, що у філософський та кримінологічний літературі зберігається панування вульгарно-соціологічних тенденцій у поглядах на співвідношення об'єктивного (середовища існування) та суб'єктивного (людського, у тому числі і біологічно зумовленого) у детермінації злочинності. Як позитивний рух уперед він оцінює погляди Н.Ф. Кузнецової, які на перший план кримінологічної детермінації висувають суб'єктивний фактор [10]. Він вважає, що людські вади завжди були й залишаються найближчою та визначальною причиною всіх видів антисоціальної поведінки, у тому числі і злочинної, не заперечуючи при цьому впливу на поведінку людей обставин, що об'єктивно від них не залежать. Обґрунтовуючи свою думку, А.Ф. Зелінський зазначає, що методологічно більш обґрунтованим було б шукати першопричину злочинності в суб'єктивному факторі – у недосконалості людської природи, тому що якщо пояснювати основну причину зростання злочинності виключно об'єктивно існуючими економічними протиріччями, то залишаються поза увагою проблеми культури, моральності, психічного здоров'я, тобто фактори, які безпосередньо породжують девіантну поведінку.

Отже, А.Ф. Зелінський головною причиною злочинності визнає суб'єктивні фактори: психічну нерівноваженість, негідні пристрасті,

прагнення до влади, агресивність, користолюбство, бездуховність, безкультур'я, шкідливі звички, конформізм.

Як уже зазначалося вище, людські вади є притаманними самій природі людини, вони існували і існуватимуть завжди. Разом з цим необхідно підкреслити, що на стан психічного та соматичного здоров'я населення держави впливає стан генофонду нації. Найбільшої шкоди генофонду українського народу було завдано під час перебування України в складі СРСР під час голодоморів, колективізації та знищення куркулів як класу. Значних втрат зазнала Україна і під час Великою Вітчизняної війни. Усе це не могло не позначитися на психічному та моральному здоров'ї населення України (біологічне спадкування).

Критикуючи представників соціальної парадигми, А.Ф. Зелінський підкреслює, що їх звинувачення в бік прихильників біопсихологічної теорії стосовно того, що вони визнають уродженні злочинні схильності людей, є безпідставними, оскільки ніхто з них, за виключенням Ч. Ломброзо, цього не стверджував. Спадково передаються не злочинні нахили, а такі особливості психіки та тілесної конституції людини, які за несприятливих умов середовища значно збільшують ризик формування особистості «соціопата», який постійно конфліктує з суспільством та іншими людьми. Суб'єктивно – особистісні фактори, які є безпосередніми причинами злочинності (причина першого порядку), у свою чергу є наслідками біологічного та соціального спадкування (причина другого порядку), тісно між собою пов'язані.

Умови криміногенної детермінації А.Ф. Зелінський розподіляє на суб'єктивні та об'єктивні.

Суб'єктивні умови злочинності, тобто ті, що залежать від волі людей, породжуються тими самими негативними моральними та психологічними явищами і особистісними властивостями, що й причини злочинності. Таким чином, суб'єктивні причини злочинності об'єктивуються не тільки в злочинності, а й в умовах, які їй сприяють. До цієї групи умов належать: пияцтво та алкоголізм; наркоманія; криміногенність засобів масової інформації, пропаганда жорстокості, насилля, розпусти; втрата авторитету в освіті; корупція державних службовців та правоохоронних органів; низька ефективність діяльності органів виконання кримінальних покарань; незаконна міграція; мілітаризація населення за рахунок поширення незаконного зберігання зброї, яка надходить з інших держав через «прозорі кордони» і т.ін.

Об'єктивними умовами А.Ф. Зелінський визнає соціальні протиріччя, які прямо не залежать від свідомості та волі населення, а є успадкованими від минулої доби і підтримують стан напруги в суспільстві та сприяють злочинності. До таких факторів належать: негативні сторони урбанізації та прогресу; економічні; екологічні проблеми та інші об'єктивно зумовлені труднощі переходу до ринкової економіки. Швидкий розвиток великих міст на загальному фоні руйнування сільського побуту призвів до демографічної диспропорції: з одного боку, перенаселення, дефіциту житла, транспортних та екологічних проблем у містах і нестачі робочих рук, занепадання сільського господарства – з іншого. До негативних наслідків урбанізації належать:

28. Биленчук П.Д., Мысливый В.А., Надгорный Г.М., Петрушин П.А., Ткаченко М.И. Расследование дорожно-транспортных происшествий. – Киев: РИО МВД СССР, 1989. – 240 с.

29. Биленчук П.Д., Лукьянова О.Н., Романенко В.М. Компьютерная психофизиологическая диагностика личности и использование ее результатов в деятельности органов внутренних дел. – Киев: РИО МВД СССР, 1988. – 78 с.

30. Биленчук П.Д., Лукьянова О.Н. Комплекс методик для исследования индивидуальных особенностей и текущего состояния человека, находящегося в особых жизненных условиях. Учебное пособие. – Киев, 1989. – 162 с.

31. Биленчук П.Д. Писаренко И.В., Молибога М.П. Василенко Г.П. Криминалистическое исследование охотничьего огнестрельного оружия. – Киев: РИО МВД СССР, 1987. – 176 с.

32. Биленчук П.Д., Зубань М.А. Комп'ютерні злочини: соціально-правові і кримінологіко-криміналістичні аспекти: Навч. посіб. – К.: Укр. акад. внутр. справ, 1994. – 72 с.

33. Биленчук П.Д., Клименко Н.І., Кириченко О.О. Судова одорологія: Монографія. – Дніпропетровськ: ДДУ, 1994. – 156 с.

34. Биленчук П.Д., Котляревський О.І. Портрет комп'ютерного злочинця. – К., 1997.

35. Биленчук П.Д., Кофанов А.В. Сулява О.Ф. Балістика криміналістичне вогнестрільне зброезнавство. Підручник. – К., 2003. – 384 с.

36. Биленчук П.Д., Кофанов А.В. Сулява О.Ф. Зброезнавство: правові основи обігу зброї. Монографія. – К., 2004. – 464 с.

37. Биленчук П.Д. Процесуальні та криміналістичні проблеми дослідження обвинуваченого (проблеми комплексного вивчення особи обвинуваченого на досудовому слідстві): Монографія. – К.: Атіка, 1999. – 352 с.

38. Биленчук П.Д. Криміналістична тактика і методика розслідування окремих видів злочинів: Навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / П.Д.Биленчук, А.П. Гель, Г.С. Семаков. – Київ: МАУП, 2007. – 512 с.

39. Биленчук П.Д. Криміналістична техніка: Навч. посібник. / П.Д. Биленчук, А.В. Кофанов та ін. – Київ: КИЙ, 2009. – 416 с.

40. Биленчук П.Д. та ін. Комп'ютерна злочинність: суперхакери і кіберполіцейські. Навчальний посібник. – К., 2002. – 240 с.

41. Бояров В.И. Убийства, совершенные в процессе противостояния организованных преступных группировок (особенности расследования). – Харьков, 1998. – 364 с.

42. Весельський В.К. Сучасні проблеми допиту. – К.: НАВСУ, 1999. – 126 с.

43. Гончаренко В.Г., Бергер В.Е. Криминалистика и криминалисты. – К., 1989.

44. Гончаренко В.Г. Науково-технічні засоби в роботі слідчого. – К.: КДУ, 1972.

45. Гончаренко В.Г., Сокиран Ф.М. Тактика психологічного впливу на попередньому слідстві. – К.: УАВС, 1994.

46. Голяк Л. Правовий статус особи. – Л.: МАУП, 2005. – 186 с.

громадянину невідомими діями органів дізнання, досудового слідства, прокуратури і суду» від 1 грудня 1994 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1995. – № 1. – Ст. 1.

12. Закон України «Про судову експертизу» від 25 лютого 1994 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 28. – Ст. 232.

13. Указ Президента України «Про утворення Державного департаменту України з питань виконання покарань» № 344/98 від 22.04.98 // Уряд, кур'єр. – 1998. – 30 квіт. – № 82-83.

14. Положення про Державний департамент України з питань виконання покарань: Затв. Указом Президента України від 31.07.98 № 827/98 // Уряд, кур'єр. – 1998. – 13 серп. – № 154-155.

15. Положення про Міністерство внутрішніх справ України: Затв. Указом Президента України № 1138/2000 від 17.10.2000 // Офіц. вісн. України. – 2000. – № 42.

16. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження граничної чисельності працівників центрального апарату Державного департаменту з питань виконання покарань» № 286 від 01.03.99 // Офіц. вісн. України. – 1999. – № 9.

17. Інструкція про порядок вчинення нотаріальних дій нотаріусами України: Затв. наказом Мін'юсту України № 18/5 від 18 червня 1994 р. Законодавство України про нотаріат // Бюл. законодавства і юрид. практики України. – 1998. – № 5.

18. Інструкція про проведення дізнання у Збройних Силах України: Затв. наказом Міністра оборони України № 235 від 28.08.95 (Відомче видання).

19. Господарський процесуальний кодекс України: Наук.-практ. коментар. – Харків: Консум, 2002.

20. Гражданский процессуальный кодекс Украины: Науч.-практ. комментарий / Под ред. В.М. Тертышника. – Харьков: Консум, 2001.

21. Науково-практичний коментар до Кримінального кодексу України / За ред. С.С. Яценка. – К.: А.С.К., 2002.

22. Науково-практичний коментар до Кримінально-процесуального кодексу України / За ред. В.М. Тертишника. – К.: А.С.К., 2002.

5.2. Основна література.

23. Алікіна П.В., Біленчук П.Д., Зубань М.А., Ромашко А.В. Психологічна експертиза в слідчій практиці: Навчальний посібник. – Київ: Українська академія внутрішніх справ, 1993. – 56 с.

24. Андросюк В.Г. Психологія слідчої діяльності. – К.: УАВС, 1994. – 106 с.

25. Бахін В.П., Гора І.В., Цимбал П.В. Криміналістика: Курс лекцій. – Ірпінь: Академія ДПС України, 2002.

26. Біленчук П.Д., Зуйков Г.Г., Дулов А.В. Специализированный курс криминалистики: Учебник / Под. ред. М.В. Салтеевского. – Киев: НИ и РИО КВШ МВД СССР, 1987. – 384 с.

27. Біленчук П.Д., Кофанов А.В. Транснациональная преступность: состояние и трансформация. Учебное пособие. – К., 1999. – 272 с.

психологічні переваження, інформаційна перенасиченість, сурогати масової культури, які не сприяють моральному вдосконаленню людини. Економічна криза в Україні призвела до безробіття та різкого розширення суспільства на багатих і бідних.

Поділ кримінологічних факторів на суб'єктивні та об'єктивні А.Ф. Зелінський вважає умовним, оскільки суб'єктивні фактори детермінуються не тільки особою, а й умовами буття, що об'єктивно склалися, і навпаки. Але разом з цим, на його думку, пояснення причин і умов злочинності та її динаміки в різні історичні періоди є неможливим без відокремлення того, що здійснюється закономірно під впливом сил, що не залежать від людей, та того, чим люди самі собі ускладнюють існування.

Усі розглянуті вище сучасні теорії щодо вирішення проблеми детермінації злочинності мають як своїх прихильників, так і супротивників. Але необхідно відзначити, що вченими-кримінологами як України, так і Росії при вирішенні проблеми детермінації злочинності надається перевага теоріям соціологічного напрямку.

Список використаної літератури

1. Кримінологія: Загальна та Особлива частини: підручник / За загальною редакцією проф. В.В. Голіни. – Харків «Право», 2009. – С. 285.

2. Курс сучасної Української кримінології: Теорія і практика: у 3-х кн. / А. Закалюк. – К.: Вид. Дім «ІнЮре», 2007. – кн. 1. Теоретичні засади та історія української науки. – 2007, – 424 с.; кн. 3. Практична кримінологія, 2008. – 320 с.

3. Криминология. Теория, история, эмпирическая база, социальный контроль. Курс лекций. Я.И. Гишинский. – СПб.: Питер, 2002. – 384 с.

4. Криминология. Учебное пособие / Под редакцией д.ю.н., проф. Н.Ф. Кузнецовой. – М.: Зерцало-М, 2001. – С. 201.

5. Криминология. Учебник для вузов. Издание второе. Под общ. ред. д.ю.н., проф. А.И. Долговой. – М.: Норма, 2002. – 848 с.

6. Кудрявцев В.Н. Причинность в криминологии. – М., 1968.

7. Кудрявцев В.Н. Генезис преступления. Опыт криминологического моделирования. – М., 1998.

8. Кудрявцев В.Н. Причины правонарушений. – М., 1976.

9. Иванов В.Г. Причинность и детерменизм. – Л., 1974.

10. Кузнецова Н.Ф. Проблемы криминологической детерминации. – М., 1984.

11. Кримінологія: Підручник / О.М. Джужа, Я.Ю. Кондратьєв та інші. – К.: Юрінком Інтер, 2002.

12. Біленчук П.Д. Концептуальні основи дослідження масових явищ статистичними засобами пізнання: історія, теорія, методологія, практика. – Навч. посібник / П.Д. Біленчук, М.Т. Задояний, Є.О. Наумець, О.О. Шульга. – К.: ЄУУБП, 2010. – 94 с.

РОЗДІЛ 2
НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ
ЄДИНОГО ОБЛІКУ ЗЛОЧИНІВ В УКРАЇНИ

2.1. Міжвідомче нормативно-правове забезпечення єдиного обліку злочинів.

**ГЕНЕРАЛЬНА
ПРОКУРАТУРА
УКРАЇНИ**

**МІНІСТЕРСТВО
ВНУТРІШНІХ СПРАВ
УКРАЇНИ**

**ДЕРЖАВНА ПОДАТКОВА
АДМІНІСТРАЦІЯ УКРАЇНИ**

**МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ
УКРАЇНИ**

**ДЕРЖАВНА МИТНА СЛУЖБА
УКРАЇНИ**

**АДМІНІСТРАЦІЯ ДЕРЖАВНОЇ
ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ
УКРАЇНИ**

**МІНІСТЕРСТВО УКРАЇНИ З
ПИТАНЬ НАДЗВИЧАЙНИХ
СИТУАЦІЙ ТА У СПРАВАХ
ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ ВІД
НАСЛІДКІВ ЧОРНОБІЛЬСЬКОЇ
КАТАСТРОФИ**

**ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ
УКРАЇНИ
З ПИТАНЬ ВИКОНАННЯ
ПОКАРАНЬ**

**ДЕРЖАВНА СУДОВА
АДМІНІСТРАЦІЯ УКРАЇНИ**

НАКАЗ

25.05.2010

м. Київ

№21/135/281/240/499/354/
367/159/69

Про затвердження Інструкції про єдиний облік злочинів

З метою приведення у відповідність до законодавства та інших нормативних актів України системи обліку злочинів, осіб, які їх учинили, кримінальних справ, а також удосконалення інформаційного забезпечення діяльності правоохоронних органів

НАКАЗУЄМО:

1. Затвердити та ввести в дію Інструкцію про єдиний облік злочинів, що додається.

РОЗДІЛ 5
ДЖЕРЕЛЬНА БАЗА І ЗАКОНОДАВЧЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

5.1. Закони і нормативно-правові акти.

1. Конституція України: чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 10 серп. 2009 р.: (відповідає офіц. тексту). – К.: ПАЛИВОДА А.В., 2009.

2. Кримінально-процесуальний кодекс України: чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 20 черв. 2009 р.: (відповідає офіц. тексту). – К.: ПАЛИВОДА А.В., 2009.

3. Закон України «Про судоустрій України» від 7 лютого 2002 р. № 3018-111 // Судові та правоохоронні органи України: Збірник законодавчих і нормативних актів / Упоряд. А.В. Паливода; За наук. ред. С.А. Кузьміна. – К.: Паливода А.В., 2009. – Т. 1.

4. Закон України «Про статус суддів» від 15 грудня 1992 р. № 2862-ХІІ // Судові та правоохоронні органи України: Збірник законодавчих і нормативних актів / Упоряд. А.В. Паливода; За наук. ред. С.А. Кузьміна. – К.: Паливода А.В., 2009. – Т. 1.

5. Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» від 18 лютого 1992 року № 2135-ХІІ // Судові та правоохоронні органи України: Збірник законодавчих і нормативних актів / Упоряд. А.В. Паливода; За наук. ред. С.А. Кузьміна. – К.: Паливода А.В., 2009. – Т. 2.

6. Закон України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» від 30 червня 1993 р. № 3341-ХІІ // Судові та правоохоронні органи України: Збірник законодавчих і нормативних актів / Упоряд. А.В. Паливода; За наук. ред. С.А. Кузьміна. – К.: Паливода А.В., 2009. – Т. 2.

7. Закон України «Про адвокатуру» від 19 грудня 1992 р. № 2887-ХІІ // Судові та правоохоронні органи України: Збірник законодавчих і нормативних актів / Упоряд. А.В. Паливода; За наук. ред. С.А. Кузьміна. – К.: Паливода А.В., 2009. – Т. 1.

8. Закон України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» від 23 грудня 1993 р. № 3781-ХІІ // Судові та правоохоронні органи України: Збірник законодавчих і нормативних актів / Упоряд. А.В. Паливода; За наук. ред. С.А. Кузьміна. – К.: Паливода А.В., 2009. – Т. 1.

9. Закон України «Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві» від 23 грудня 1993 р. № 3782-ХІІ // Судові та правоохоронні органи України: Збірник законодавчих і нормативних актів / Упоряд. А.В. Паливода; За наук. ред. С.А. Кузьміна. – К.: Паливода А.В., 2009. – Т. 1.

10. Закон України «Про попереднє ув'язнення» від 30 червня 1993 р. № 3352-ХІІ // Судові та правоохоронні органи України: Збірник законодавчих і нормативних актів / Упоряд. А.В. Паливода; За наук. ред. С.А. Кузьміна. – К.: Паливода А.В., 2009. – Т. 1.

11. Закон України «Про порядок відшкодування шкоди, завданої

2.2. Основи нормативно-правового регулювання єдиного обліку злочинів: система і методика реєстрації та звітності.

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України, Державної податкової адміністрації України, Міністерства оборони України, Державної митної служби України, Адміністрації державної прикордонної служби України, Міністерства України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи, Державного департаменту України з питань виконання покарань, Державної судової адміністрації України

25.05.2010р.
№21/135/281/240/499/354/367/159/69

ІНСТРУКЦІЯ про єдиний облік злочинів

Інструкція про єдиний облік злочинів (далі – Інструкція) визначає систему та методику єдиного обліку і звітності про злочини та осіб, які їх учинили, а також порядок обліку кримінальних справ на території України.

Розділ 1. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Єдиний облік злочинів полягає в первинному обліку, реєстрації та введенні у звітність виявлених злочинів та осіб, які їх учинили.

2. Система єдиного обліку злочинів і осіб, які їх учинили, ґрунтується на реєстрації злочинів з моменту порушення кримінальної справи та осіб, які вчинили злочини, до моменту затвердження прокурором обвинувального висновку або винесення мотивованої постанови про направлення справи до суду для вирішення питання про звільнення особи від кримінальної відповідальності і на подальшому коригуванні цих даних залежно від наслідків розслідування та судового розгляду справи. Таке коригування допускається лише впродовж звітного періоду. Підставами для коригування можуть бути також розкриття злочинів минулих років, поставлення злочинів на облік прокурором, додаткове виявлення злочинів у ході досудового слідства або дізнання, виявлення технічних або методологічних помилок в обліку та звітності (у разі виявлення помилок минулих років коригування у звітах не проводиться, а допущені помилки відображаються у спеціальній записці, що додається до звіту про злочинність).

3. Інструкція поширюється на органи прокуратури (включаючи й військові прокуратури), органи внутрішніх справ, підрозділи податкової міліції, прикордонної, митної служби України, органи державного пожежного

4.2. Журнал обліку статистичних карток, підписаних прокурором і одержаних працівником з обліково-статистичної роботи правоохоронного органу для направлення до інформаційних підрозділів.

Додаток 11
до п. 25.1 Інструкції про
єдиний облік злочинів

ЖУРНАЛ

обліку статистичних карток, підписаних прокурором і одержаних працівником з обліково-статистичної роботи правоохоронного органу для направлення до інформаційних підрозділів

№ з/п	Номер кримінальної справи Дата порушення справи	Прізвище посадової особи, яка прийняла процесуальне рішення по справі	Номера форм карток Дата надходження карток до прокуратури Розпис зав. канцелярією прокуратури про одержання карток	Прізвище та підпис обліковця про одержання картки Дата одержання картки					
				СТАТКАРТКА Ф. 1					
				основна	додаткова	виділена	знята	змінити	інші
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Відомості, що вносяться до документів первинного обліку начальником правоохоронного органу	Відомості про рух кримінальних справ	Сума заподіяних збитків, їх відшкодування. Вилучення майна, готівки, валюти, матеріальних цінностей, дорогоцінних металів і каміння, фальшивих грошей, наркотичних речовин тощо	Відомості про результати судового розгляду справи	Додаткові відмітки
Сили і засоби, що сприяли розкриттю та попередженню злочину; повідомлення негласного апарату, який сприяв розкриттю злочину; застосування науково-технічних засобів і методів, оперативно-довідкових обліків тощо	(Коли, ким і яке прийнято рішення по кримінальній справі)			
11	12	13	14	15

нагляду (далі – органи держпожнадзора), установи виконання покарань, слідчі ізолятори (далі – УВП), Збройні Сили України та інші утворені відповідно до законів України військові формування (далі – органи внутрішніх справ, податкової міліції, прикордонної, митної служби, органи держпожнадзора, УВП, Збройні Сили України та інші утворені відповідно до законів України військові формування будуть іменуватися “правоохоронні органи”, якщо інше не обумовлено в тексті), місцеві та апеляційні загальні суди України.

4. Злочини, дізнання у кримінальних справах за якими проводять Військова служба правопорядку у Збройних Силах України та командири (начальники) військових частин, з’єднань, військових установ, кораблів обліковуються військовими прокуратурами.

5. Реєстрація та облік злочинів, осіб, які їх учинили, кримінальних справ, що розслідуються прокурорами, слідчими прокуратури, слідчими і дізнавачами органів внутрішніх справ, підрозділів податкової міліції, дізнавачами органів держпожнадзора та УВП, військовими прокуратурами (Військовою службою правопорядку у Збройних Силах України, командирами (начальниками) військових частин, з’єднань, військових установ, кораблів), здійснюється органами внутрішніх справ. Злочини, у кримінальних справах яких проводиться розслідування слідчими та дізнавачами прикордонної та митної служби України обліковуються відповідно до Інструкції.

Зміни та доповнення до Інструкції можуть вноситися тільки Генеральною прокуратурою України за погодженням із зацікавленими правоохоронними органами.

Розділ 2. ОБЛІК ЗЛОЧИНІВ

6. Основа єдиного обліку злочинів ґрунтується на реєстрації:

- злочинів на момент порушення кримінальної справи;
- злочину, за яким особі, яка його вчинила, пред’явлено обвинувачення;
- кримінальної справи з моменту її порушення і прийняття у ній рішень;
- особи, яка вчинила злочин.

6.1. Реєстрація злочинів, осіб, які їх учинили, проводиться за територіальним принципом (адміністративним районом) його вчинення. Якщо немає можливості визначити місце вчинення злочину, то злочин реєструється за місцем його виявлення.

6.2. Єдина система обліку злочинів, осіб, які їх учинили, кримінальних справ визначає такі форми облікових документів:

- статистична картка на виявлений злочин форми 1 (додаток 1);
- статистична картка про наслідки розслідування злочину форми 1.1 (додаток 2);
- статистична картка про заподіяні збитки, результати їх відшкодування та вилучення предметів злочинної діяльності форми 1.2 (додаток 3);
- статистична картка на особу, яка вчинила злочин форми 2 (додаток 4);
- статистична картка про рух кримінальної справи форми 3 (додаток 5);
- статистична картка на злочин, за вчинення якого особі пред’явлено обвинувачення форми 4 (додаток 6);

- алфавітна картка на особу, яка притягається до відповідальності як обвинувачена за вчинення злочину форми 1 (додаток 7);
- талон-повідомлення про прийняття для розгляду кримінальної справи судом форми 5 (додаток 8);
- довідка про наслідки розгляду кримінальної справи судом форми 6 (додаток 9);
- єдиний журнал обліку злочинів, кримінальних справ і осіб, які вчинили злочини (додаток 10).

6.3. Реєстрація злочинів, осіб, які їх учинили, кримінальних справ здійснюється шляхом занесення працівником, на якого покладено обов'язки ведення обліково – статистичної роботи (далі – працівник з обліково-статистичної роботи), відомостей із статистичної картки до єдиного журналу обліку злочинів, кримінальних справ і осіб, які вчинили злочини (далі – журнал обліку злочинів), присвоєння номера кримінальній справі та складання реєстру про передачу їх для централізованого обліку до інформаційних підрозділів (форма реєстру встановлюється інформаційними підрозділами на місцях).

6.4. Облік злочинів – реєстрація в інформаційних підрозділах документів первинного обліку злочинів, осіб, які їх учинили, про рух кримінальних справ (далі – документи первинного обліку) та внесення даних цих документів до звітності у вигляді цифрових показників.

Уважаються облікованими злочини, особи, які їх учинили, та кримінальні справи, коли дані про них внесені до документів первинного обліку, зареєстровані в журналі обліку злочинів, поставлені на централізований облік і включені до звітності про стан злочинності на території України.

7. Система показників документів первинного обліку побудована відповідно до вимог положень кримінального та кримінально-процесуального законодавства, а також спрямована на зміцнення законності при здійсненні обліку злочинів та осіб, які їх учинили.

Забороняється вносити до документів первинного обліку будь-які доповнення та зміни, оскільки вони єдині для всіх органів досудового слідства та дізнання.

При заповненні документів первинного обліку, журналів, слід керуватися правилами реєстрації та обліку злочинів, осіб, які їх учинили, викладеними в Інструкції.

7.1. На підставі документів первинного обліку в інформаційних підрозділах правоохоронних органів проводиться первинне формування звітності про злочинність.

За порушення законодавства про державну статистику винні особи несуть відповідальність відповідно до законів (стаття 20 Закону України “Про державну статистику”).

8. Облік злочинів здійснюється шляхом заповнення статистичної картки на виявлений злочин форми 1. Статистична картка форми 1 є підставою для реєстрації та взяття на облік за територіальним принципом кожного злочину, що став у звітному періоді відомим прокурору, слідчому, дізнавачу або працівнику (службової особи) органів дізнання (далі – працівник дізнання)

РОЗДІЛ 4 АВТОМАТИЗОВАНИЙ ДОКУМЕНТАЛЬНО-СТАТИСТИЧНИЙ ОБЛІК ПРАВОПОРУШЕНЬ: РЕЄСТРАЦІЯ ЗЛОЧИНІВ, КРИМІНАЛЬНИХ СПРАВ І ОСІБ, ЯКІ ВЧИНИЛИ ЗЛОЧИНИ

4.1. Єдиний журнал обліку злочинів, кримінальних справ і осіб, які вчинили злочини.

Додаток 10
до п. 6.3 Інструкції про єдиний облік злочинів

ЄДИНИЙ ЖУРНАЛ обліку злочинів, кримінальних справ і осіб, які вчинили злочини

№ з/п	Відомості про зареєстровані злочини						Документи первинного обліку, що направлені до інформаційних підрозділів		Відомості про осіб, які вчинили злочини
	номер та дата порушення кримінальної справи	№ злочину в кримінальній справі	номер та дата реєстрації заяви, повідомлення про злочин у журналі реєстрації заяв і повідомлень про злочини, що вчинені або готуються	опис події злочину дата, час, місце та спосіб учинення злочину; найбільш характерні особливості та інші суттєві обставини злочину; прізвище потерпілого (потерпілих); наслідки злочину; кількість тих, що загинули від злочину; якщо нанесені збитки, то сума матеріальних збитків на час порушення кримінальної справи, види економічної діяльності, де вчинено злочин; ПІБ осіб, які вчинили злочин	кваліфікація злочину на час реєстрації	остаточна кваліфікація злочину	Вид документу	Коли направлені	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

б) у пункті 17 статистичної картки форми 1 повинні зазначатися відомості про попередження злочину. При цьому треба мати на увазі, що ці відомості вказуються тільки при наявності незакінченого злочину.

Продюсер, слідчий, які проводили розслідування при направленні справи до суду повинні підшити на початку справи бланк довідки форми б на кожну обвинувачену особу або особу, стосовно якої винесено постанову про направлення справи до суду для вирішення питання про звільнення від кримінальної відповідальності, а також особу, стосовно якої винесено постанову про направлення справи до суду для застосування примусових заходів медичного характеру з відображенням його актинізаційних та номеру кримінальної справи.

Ці довідки з усіх розглянутих справ надсилаються судам до органів, що проводили досудове слідство, не пізніше 5-х днів після набрання рішенням суду (вироком, постановою, ухвалою) законної сили чи повернення справи після розгляду судом апеляційної інстанції

13. Найменування суду, що розглянув справу _____

13.1. Дата надходження справи _____ 20__ року

14. Дата винесення вироку (ухвали, постанови) _____ 20__ року

15. Дата набрання вироком (ухвалою, постановою) законної сили _____ 20__ року

16. За судовим рішенням особу: засуджено (01); виправдано (02); застосовано примусові заходи медичного характеру (03); справу щодо особи повернуто прокурору в порядку ст.249¹ КПК України (04); справу щодо особи надіслано на додаткове (досудове) розслідування (05) _____;

(орган, до якого повернута справа)

виключено з обшуківачення (06); справа закрита: за відсутністю події, складу злочину чи недовідомості обвинувачення (07), з лідовим каяттям (08), з примиренням винного з потерпілим (09), зі зміною обставинки (10), з передачею особи на поруки (11), зі застосуванням примусових заходів виховного характеру до неповнолітнього (12), за амністією (13), зі смертю (14), зі закінченням строків давності (15), з інших підстав (16); інше (17)

16

(п.п.4,5)

3.8. Талон-повідомлення про прийняття для розгляду кримінальної справи судом.

КОРИНЕЦЬ до талону-повідомлення	Ф.5	Додаток 8 до п. 6.2. Інструкції про єдиний облік злочинів
	ТАЛОН-ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПРИЙНЯТТЯ ДЛЯ РОЗГЛЯДУ КРИМІНАЛЬНОЇ СПРАВИ СУДОМ	
Талон-повідомлення направлено до	1. Відомча належність: прокуратура (1), військова прокуратура (2), ОВС (3), СБУ (4), податкова міліція (5), прикордонна (6), митна (7) служба; органи держпожнадзора (8), УВП (9), ЗСУ та інші військові формування (10) 01 ☐	
Працівник апарату суду (підпис, прізвище)	2. Кримінальна справа (1) № 02 код рік орган номер відносно _____ (ПІБ обвинуваченого) _____	
Керівник апарату суду (підпис, прізвище)	за _____ (ст. ст. КК України) прийнята для розгляду _____ (найменування суду) _____	
	3. Дата прийняття для розгляду справи ____ 20__ р. 03 дата	
	4. Номер кримінальної справи суду 04 № _____ рік суд номер Працівник апарату суду _____ 20__ р. (підпис, прізвище) Суддя _____ 20__ р. (підпис, прізвище)	
	5. Дата направлення талону-повідомлення в ІП ____ 20__ року 05 дата Працівник по обліку _____ (підпис, прізвище)	

Попередженими безпосередньо правоохоронними органами слід уважати злочини, про підготовку до вчинення яких було заздалегідь відомо із показань обвинувачених, затриманих, свідків, із заяв громадян, повідомлень посадових осіб підприємств, установ та організацій або особистого спостереження працівниками цих органів, коли в результаті проведення ними оперативних та інших заходів злочинців було затримано при готуванні або замаху на вчинення цього злочину, або поставлено в умови, що виключали можливість доведення злочину до кінця.

Попередженими за ініціативою правоохоронних органів також слід уважати злочини, учинення яких не було допущено представниками громадськості за пропозиціями, проханнями та рекомендаціями працівників цих органів.

Не підлягають обліку в числі попереджених злочинів діяння, що не містять у собі ознак готування чи замаху на злочин, зазначених у статтях 14, 15 КК України.

в) у пункті 22 статистичної картки форми 1 зазначається облік злочинів, що вчинені в громадських місцях, у тому числі на вулицях (дорогах), площах, у парках, скверах.

Громадські місця – це місця, що використовуються громадянами для спільної роботи, відпочинку, пересування, проведення масових заходів та інших потреб (вулиці, площі, вокзали, аеропорти, магазини, кафе, бари, ресторани, музеї, клуби, пляжі в період їх роботи, а також транспортні засоби громадського користування під час перебування в них громадян, ділянки лісу, поля під час проведення на їх території організованих масових зібрань).

Для органів внутрішніх справ на залізничному транспорті, у аеропортах та річморпортах, учиненими в громадських місцях, слід вважати злочини, що вчинені в приміщеннях вокзалів, пасажирських (приміських) потягах, літаках, катерах, пароплавах; на перонах, платформах, пристанях та в інших місцях під час очікування посадки та висадки пасажирів.

Не слід уважати як такі, що вчинені у громадських місцях, злочини, що скоюються протягом тривалого часу (продовжені злочини), та злочини, що вчинені у приміщеннях, відведених для проживання (хоча б тимчасово), і тих, які виконують функції житла (власні домоволодіння, квартири, жилі кімнати будівель та приміщень готелів, гуртожитків, санаторіїв, пансіонатів, профілакторіїв, будинків відпочинку, кемпінгів), учинені в місцях загального користування за місцем проживання, на сходах, площадках сходів, горищах, у підвалах, ліфтах житлових будинків, учинені на території підприємств, установ та організацій (незалежно від обмеження до них доступу адміністрацією), крім випадків, коли особи, які знаходяться у вказаних місцях, своїми неправомірними діями порушують інтереси сторонніх осіб (наприклад: особа, знаходячись на балконі чи у вікні квартири, викрикує непристойні слова або своїми діями порушує спокій громадян). Для транспортних органів внутрішніх справ не вважаються громадськими місцями території залізничних станцій, морських і річкових портів, аеропортів, вантажних районів та дворів, контейнерних площадок, території підприємств, установ та організацій залізничного, морського, річкового та повітряного транспорту, не пов'язаних

з обслуговуванням пасажирів та які мають обмежений доступ.

Із загальної кількості злочинів, учинених у громадських місцях, виділяються “вуличні”. Вулицею слід уважати відкриту частину території міста чи населеного пункту, крім приміщень та будівель, на якій перебувають громадяни, рухається транспорт і до якої є вільний доступ у будь-яку пору року та час доби. Також вулицею слід уважати проїжджу частину, дороги, у т.ч. автомагістралі, тротуари, площі, проспекти, бульвари, набережні, мости, шляхопроводи, естакади, проїзди, зупинки громадського транспорту, парки, сквери, провулки, завулки, двори, за винятком приватних домоволодінь, включаючи зелені насадження та елементи благоустрою.

Крім того, до злочинів, що вчинені в умовах вулиці, належать:

– крадіжки з ресторанів, кафе, закладів громадського харчування, магазинів, ларьків, кіосків, транспортних засобів, інших об’єктів, якщо проникнення в них здійснено безпосередньо з вулиці;

– незаконне заволодіння транспортним засобом, якщо він знаходився на вулиці, біля будинків, на стоянках, які не охороняються.

г) при визначенні злочинів, що вчинені на автомобільних дорогах, у тому числі на автомагістралях, у населених пунктах так і за їх межами (пункти 20, 22 статистичної картки форми 1), необхідно керуватися Правилами дорожнього руху України.

д) у пункті 28 статистичної картки форми 1 (пункті 22 статистичної картки форми 2) зазначаються види економічної діяльності, де вчинено злочин (особи, які їх учинили). При заповненні цих документів первинного обліку необхідно керуватися кодом КВЕД, який зазначено у графі 2 “Підклас” Національного класифікатора України “Класифікація видів економічної діяльності”.

Наприклад: якщо злочин учинено в центральному банку (код КВЕД-65.11.0), то в пункті 28 статистичної картки форми 1 робиться позначка “65110”.

9. Облік осіб, які потерпіли від злочинів, здійснюється на підставі пунктів 32-37 статистичної картки форми 1. Зазначені відомості заповнюються на фізичних осіб, які потерпіли від злочинів. Підставою для їх заповнення є постанова у кримінальній справі про визнання особи, якій злочином заподіяно моральну, фізичну або майнову шкоду потерпілою (ст. 49 КПК України), за винятком випадків, коли потерпілими є особи, які не встановлені, або новонароджена дитина або неповнолітній або малолітній або особа, яка від злочинних діянь загинула.

Якщо особа, яка потерпіла від злочину, на момент порушення кримінальної справи не була визнана потерпілою відповідно ст. 49 КПК України або в процесі досудового слідства та дзнання відбулися зміни щодо відомостей про осіб, які потерпіли від злочинів (зміна складу потерпілих; особа, яка потерпіла від злочину, померла; установлена особа, яка була невідома; інша інформація про потерпілих осіб), складається статистична картка форми 1 з позначкою пункту 02=2 “змінити”.

10. Обліковується як один злочин (складається одна статистична картка на виявлений злочин форми 1) у випадках:

3.7. Алфавітна картка на особу, яка притягається до відповідальності як обвинувачена за вчинення злочину.

Ф. 1

Додаток 7
до п. 6.2. Інструкції про єдиний облік злочинів
Форма 1

АЛФАВІТНА КАРТКА НА ОСОБУ, ЯКА ПРИТЯГАЄТЬСЯ ДО ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЯК ОБВИНУВАЧЕНА ЗА ВЧИНЕННЯ ЗЛОЧИНУ

1. Прізвище _____	Орган, який порушив справу _____
2. Ім'я _____	
3. По батькові _____	
4. Дата народження _____	
5. Місце народження _____	
6. Адреса _____	Дата порушення кримінальної справи _____
7. Нац. _____ 8. Громадянство _____	Номер кримінальної справи _____
9. Запобіжний захід _____ (дата запобіжного заходу)	
10. Характер злочину _____	Дата пред'явлення обвинувачення _____
11. Ст. _____	
12. Картка складена _____ (назва органу)	
_____ (посада і прізвище працівника, що заповнив картку)	
_____ (дата) _____ (підпис)	

Форма 1 заповнюється російською мовою (розмір 140×95)

РОЗДІЛ 2. Заповнюється особою, яка провадить розслідування кримінальної справи

7. Кваліфікація злочину ст. ____ ч. ____ п. ____ позн. ____ КК України 2001 року 07

8. Кваліфікація злочину ст. ____ ч. ____ п. ____ позн. ____ КК України 1960 року 08

9. Дата пред'явлення обвинувачення ____ 20__ року 09

10. ПІБ осіб, яким пред'явлено обвинувачення, рік народження, вжиті запобіжні заходи

№ з/п	Прізвище	Ім'я	По батькові	Рік народження	Вжиті заходи (1)
10.1					
10.2					
10.3					
10.4					
10.5					

10.6 і т.п. (заповнюється на звороті картки)
(1) - вжиті запобіжні заходи: взяття під варту (1), підписка про невиїзд (2), порука (3), застава (4), інші (5), не застосовувались (6), запобіжний заклад арешт змінено судом (7), нагляд командування військової частини (8)

11. Рішення по злочину прийнято: прокурором (01), військовим прокурором (02), слідчим прокуратури (03), військової прокуратури (04), органів внутрішніх справ (05), у т.ч. по розслідуванню організованої злочинної діяльності (06), СБУ (07), податкової міліції (08) 11

12. Особа встановлена працівником (за довідником 1), у т.ч. іншого регіону (1) 12

13. Посада, підпис, прізвище особи, яка прийняла рішення по кримінальній справі

____ 20__ року

Прокурор (підпис, прізвище) ____ 20__ року

10.1. Учинення одного злочину групою осіб у співучасті (ст. 26 КК України).

10.2. Учинення злочину, який складається із кількох злочинних дій (бездіяльність) або посягання на різні об'єкти, якщо вони за законом кваліфікуються як один злочин.

10.3. Учинення кількох різних злочинних дій, що кваліфікуються за законом як один злочин.

Наприклад: перевищення влади або службових повноважень, що супроводжувалось насильством до потерпілого (ч. 2 ст. 365 КК України), злісне хуліганство, пов'язане з опором представнику влади, який припиняв хуліганські дії (ч. 3 ст. 296 КК України).

10.4. Учинення такого злочинного діяння, яке хоча і посягає на різні об'єкти, але за законом утворює один злочин.

Наприклад: посягання на життя працівника правоохоронного органу (ст. 348 КК України), де об'єктами посягання є службова діяльність працівників правоохоронних органів та їх життя.

10.5. Учинення одного злочинного діяння, у результаті якого потерпілими є кілька осіб.

Наприклад: фіктивне банкрутство (ст. 218 КК України), коли суб'єкт господарської діяльності шляхом подання офіційної заяви про свою фінансову неспроможність виконати вимоги з боку кредиторів завдає їм збитків, незалежно від кількості кредиторів і суми завданих їм збитків; шахрайство (ст. 190 КК України), коли одна особа (група осіб) шляхом однієї злочинної дії (обману чи зловживання довір'ям) заволодіває майном, яке належить декільком особам.

10.6. Тривалий злочин, тобто вчинення одного злочинного діяння протягом визначеного часу безперервно.

Наприклад: незаконне поводження зі зброєю, бойовими припасами або вибуховими речовинами (ст. 263 КК України), незаконне позбавлення волі або викрадення людини (ст. 146 КК України).

10.7. Продовжуваний злочин, тобто вчинення низки тотожних злочинних дій, тісно пов'язаних між собою єдиним умислом, спрямованих на досягнення єдиного злочинного результату, спільністю об'єкта, злочинними наслідками і становлять у своїй сукупності єдиний злочин.

Наприклад: доведення до банкрутства (ст. 219 КК України); привласнення, розтрата майна або заволодіння ним шляхом зловживання службовим становищем, незалежно від способу розкрадання (ст. 191 КК України); шахрайство, незалежно від часу заволодіння майном потерпілих, якщо намір був спрямований на заволодіння майном визначеного кола потерпілих (ст. 190 КК України), ухилення від сплати податків, зборів (обов'язкових платежів), якщо злочин учинено на одному підприємстві однією службовою особою (ст. 212 КК України), шахрайство з фінансовими ресурсами (ст. 222 КК України), створення злочинної організації (ст. 255 КК України).

10.8. Учинення двох чи більше різних злочинів, однією злочинною дією (ідеальна сукупність), при цьому обліковується найтяжчий злочин.

Наприклад: зґвалтування, поєднане із зараженням венеричною хворобою,

обліковується як згвалтування.

10.9. Злочини, що вчинені у вигляді промислу, тобто вчинення двох і більше злочинних дій, які стали для особи основним чи додатковим джерелом прибутку.

Наприклад: придбання, отримання, зберігання чи збут майна, одержаного злочинним шляхом (ст.198 КК України).

10.10. Неодноразове вилучення майна чи заволодіння ним в одного і того самого потерпілого, якщо воно складалося із низки тотожних дій, охоплювалося з початку єдиним умислом на заволодіння конкретним майном і вчинено одним способом, належить розглядати як один продовжуваний злочин.

11. Обліковується як два і більше злочинів (складається дві і більше статистичних карток на виявлений злочин форми 1) у випадках :

11.1. Сукупність злочинів (ст. 33 КК України), учинення двох або більше злочинних дій, передбачених різними статтями або різними частинами однієї статті КК України (реальна сукупність).

Наприклад: умисне вбивство, учинене при розбійному нападі - обліковується умисне вбивство та розбій; крадіжка приватного майна громадян і підпал з метою ухилення від відповідальності за крадіжку.

11.2. Неодноразове вчинення тотожних або однакових злочинних діянь, якщо вони не мають ознак продовжуваного злочину.

Наприклад: умисне вбивство двох або більше осіб, якщо вони не пов'язані єдиним наміром винного щодо вбивства визначеного кола потерпілих, обліковуються кожне самостійно.

11.3. Одночасне вчинення кількома особами без попереднього зговору злочинів, кваліфікованих за однією і тією ж статтею КК України, коли кожний учасник діяв незалежно від другого.

Наприклад: одночасне вчинення двома або більше особами хуліганських дій без попереднього зговору – злочини обліковуються окремо за ст. 296 КК України.

11.4. Учinenня особою (групою осіб) двох і більше злочинів, що кваліфікуються за різними частинами однієї статті Кримінального кодексу, кожен з яких становить самостійний злочин.

Наприклад: згвалтування дорослої жінки, а потім неповнолітньої. Такі дії обліковуються самостійно за ч. 1 і ч. 3 ст. 152 КК України.

12. Деякі склади злочинів, залежно від конкретних обставин, можуть урахуватися як один або як два і більше злочинів. Особливості обліку деяких злочинів такі :

12.1. Незаконне виробництво, виготовлення, придбання, зберігання наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів і незаконне перевезення або пересилання їх за межі території України необхідно кваліфікувати за сукупністю злочинів, передбачених ст. 307 чи ст. 309, і як контрабанду за ст. 305 КК України.

Незаконне заволодіння наркотичними засобами, психотропними речовинами, їх аналогами та наступне їх зберігання, перевезення, пересилання з метою збуту чи без такої мети, а також їх незаконний збут утворюють сукупність злочинів, передбачених ст. 308, ст. 307 чи ст. 309 КК

13. Прийнято рішення по кримінальній справі відповідно до КПК України: ст.232 (1), п.4 ст.6 (2), п.8 ст.6 (3); ст.7 (4); ст.7-2 (5); ст.8 (п.6 ст.6) (6); ст.9 (7); ст.10 (8); ч.1 ст.11-1 (9); ст.430 (10); ст.7-3 (11); ст.6 п.1 (12), п.2 (13), п.5 (14), п.7 (16), п.9 (17), п.10 (18), п.11 (19); ч.3 ст.11-1 (20); ст.100 (21), ст.226 (22)	13									дата
Дата прийняття рішення _____ 20__ року										
14. Кримінальна справа повернута для додаткового розслідування прокурором (1), судом (2) _____ 20__ року	14									дата
15. Кримінальна справа прокурором відкликана із суду, по якій попередній розгляд ще не відбувся, п.4 ст. 232 КПК (1), повернення судом прокурору кримінальної справи для усунення виявлених порушень, ст. 249-1 КПК (2)	15									дата
16. Постанова про порушення кримінальної справи скасована судом ст. 236-8 КПК (1) _____ 20__ року	16									дата
17. Рішення по кримінальній справі прийнято працівником (за довідником 1) _____ 20__ року	17									дата
18. Інші відмітки	18									
19. Посада, підпис, прізвище особи, яка прийняла рішення по кримінальній справі _____ 20__ року										
посада	підпис	прізвище								
Керівник правоохоронного органу _____ (підпис, прізвище) _____ 20__ року										
Прокурор _____ (підпис, прізвище) _____ 20__ року										

3.6. Статистична картка на злочин, за вчинення якого особи пред'явлено обвинувачення.

Ф. 4

Додаток 6
до п. 6.2. Інструкції про єдиний облік злочинів

Форма 4

СТАТИСТИЧНА КАРТКА НА ЗЛОЧИН, ЗА ВЧИНЕННЯ ЯКОГО ОСОБИ ПРЕД'ЯВЛЕНО ОБВИНУВАЧЕННЯ

1. _____ (найменування правоохоронного органу, який веде розслідування) 01 код	
Відомча приналежність: прокуратура (1), військова прокуратура (2), ОВС (3), СБУ (4), податкова міліція (5), прикордонна (6), митна (7) служба, органи держпожарогасіння (8), УВП (9), ЗСУ та інші військові формування (10)	
2. Врахувати (1), змінити (2), знято (3) _____ 02	

РОЗДІЛ 1. Заповнюється працівником з обліково-статистичної роботи

3. Номер кримінальної справи (1) _____ 03 код рік орган номер	
4. Порядковий номер злочину в кримінальній справі _____ 04	
5. Картка направлена в ІП _____ 20__ року _____ Працівник по обліку _____ (прізвище, підпис) _____ 05 дата	
6. Дата реєстрації картки в ІП _____ 20__ року _____ Працівник інформаційного підрозділу _____ (прізвище, підпис) _____ 06 дата	

3.5. Статистична картка про рух кримінальної справи. Ф. 3

Додаток 5
до п. 6.2. Інструкції про єдиний облік злочинів
Форма 3

СТАТИСТИЧНА КАРТКА ПРО РУХ КРИМІНАЛЬНОЇ СПРАВИ

1. _____ (найменування правоохоронного органу, який веде розслідування) Відомча приналежність: прокуратура (1); військова прокуратура (2); ОВС (3); СБУ (4); податкова міліція (5); прикордонна (6), митна (7) служба; органи держпожогляду (8), УВП (9), ЗСУ та інші військові формування (10)	01 код
---	---

РОЗДІЛ 1. Заповнюється працівником з обліково-статистичної роботи

2. Номер кримінальної справи (1)	02 код рік орган номер
3. Картка направлена в ПП _____ 20__ року Працівник по обліку _____ (прізвище, підпис)	03 дата
4. Дата реєстрації картки в ПП _____ 20__ року Працівник інформаційного підрозділу _____ (прізвище, підпис)	04 дата

РОЗДІЛ 2. Заповнюється особою, яка провадить розслідування кримінальної справи

5. Кримінальна справа порушена працівником (за довідкою 1), при скасуванні прокурором постанови про відмову в порушенні кримінальної справи з одночасним порушенням кримінальної справи (1), з якої за ініціативою правоохоронного органу (2), після додаткової перевірки (3) з якої за ініціативою правоохоронного органу (4); за постановою або ухвалою суду (5)	05 п.1-5 дата
6. Кримінальна справа передана за підслідністю без зняття з обліку: відповідно до ч.2 ст.104 КПК України (1), ст.109 КПК України (2), ст.112 КПК України (3), ст.116 КПК України (4); зі зняттям з обліку: до прокуратури (6), військової прокуратури (7), СБУ (8), податкової міліції (9), ОВС (10), ОВС на транспорті (11), прикордонної (12), митної (13) служби, інших держав (14), у т.ч. держав СНД (15), матеріали, на підставі яких було прийнято рішення про порушення кримінальної справи, направлені до суду для розгляду скарги ст. 236-8 КПК (16), інших (17)	06 п.1-4 п.6-15 п.16,17 (звідки передано) код органу
(вказати орган, у який направлена справа та за якою якої № _____) Дата _____	07 дата
7. Об'єднана зі справою (1), виділена зі справи (2) _____ 20__ року Не кримінальної справи код рік орган номер	07.1
7.1. Загальна кількість злочинів у справі	08 п.1-5 дата
8. Кримінальна справа прийнята до провадження: після скасування прокурором постанови про відмову в порушенні кримінальної справи (1), кримінальної справи, що порушена за постановою або ухвалою суду (2), кримінальної справи, що надійшла з іншого органу (3), після повернення справи на додаткове розслідування прокурором (4), судом (5); після відновлення провадження в справі раніше зупиненої за п.1 ст.206 КПК (6), п.2 ст.206 КПК (7), п.3 ст.206 КПК (8), раніше закритої (9); після повернення справи судом без задоволення скарги ст. 236-8 КПК (10); інших (11) працівником (за довідкою 1) "_____" 20__ р.	09 п.1-5 дата
9. Зупинена за ст. 206 КПК України: п.1 (1), п.2 (2), п.3 (3), п.4 (4) _____ 20__ року Для п.1,2 ст.206 КПК _____ (ПІБ об'явленого в розшук або особи, яка заховалася)	10 п.1-5 дата
10. Відновлено провадження: раніше зупиненої за п.1 ст.206 КПК (1), п.2 ст.206 КПК (2), п.3 ст.206 КПК (3), п.4 ст. 206 КПК (4); раніше закритою (5) _____ 20__ року	11 п.1-5 дата
11. Продовжено строк розслідування: до 3-х місяців (1); від 3-х до 6-ти місяців (2); понад 6-ти міс. до одного року (3); понад один рік (4) Дата, до якої продовжений строк розслідування _____ 20__ року	12 п.1-5 дата
12. Справу передано для ознайомлення обвинуваченого та його захисника (1) _____ 20__ року	

України, проте не утворюють ознаки повторності, передбаченої ч. 2 ст. 307
або ч. 2 ст. 309 КК України.

Сукупність має місце й тоді, коли з викрадених нарковмісних рослин
виготовляється наркотичний засіб нового виду (з коноплі – гашиш, анаша,
настойка та екстракт, марихуана; з макової соломи – екстракційний або
ацетилований опій). Повторності в цьому разі також не має (постанова
пленуму Верховного Суду України від 26 квітня 2002 року № 4).

12.2. При обліку вимагання (ст. 189 КК України) необхідно керуватися
такими правилами:

а) вимагання, вчинене під погрозою насильства над потерпілим або
близькими йому особами, розголошення відомостей, що ганьблять його або
близьких йому осіб, пошкодження або знищення майна, або під погрозою
вбивства чи нанесення тяжких тілесних ушкоджень, обліковується як один
злочин;

б) якщо вимагання було поєднане з умисним вбивством, а також з взяттям
заручників (незаконне позбавлення волі або викрадення людини), у зв'язку з
чим потрібна додаткова кваліфікація вчиненого, то необхідно облікувати
вимагання та інший вчинений злочин.

12.3. Виготовлення, зберігання, придбання, перевезення, пересилання,
ввезення в Україну з метою збуту або збут підроблених грошей, державних
цінних паперів чи білетів державної лотереї обліковуються за кількістю
виявлених фактів. У випадках, коли кримінальні справи про такі факти у
зв'язку з установленням одного джерела виготовлення або збуту підроблених
грошових знаків, цінних паперів і білетів державної лотереї об'єднуються в
одне провадження, у звітності показується тільки один злочин за тим
органом, який провадить розслідування об'єднаної кримінальної справи.
Решта злочинів зазначеної категорії з обліку знімаються і з наступних звітів
поточного року виключаються шляхом виставлення статистичної картки
форми 1 з позначкою пункту 02=5 "знято".

12.4. Одержання службовою особою хабара від декількох осіб належить
кваліфікувати як учинене повторно тоді, коли він дається за вчинення дій в
інтересах кожної особи, яка дає хабар, а службова особа усвідомлює, що
одержує його від декількох осіб.

Одержання службовою особою в декілька прийомів одного хабара за
виконання чи невиконання дій, обумовлених із тим, хто його дає, потрібно
розглядати як продовжуваний злочин. Кваліфікувати такі дії за ознакою
повторності не можна.

Одержання й давання хабара не можуть кваліфікуватись як учинені
повторно у випадках, коли:

а) судимість за раніше вчинений злочин знята або погашена в
передбаченому законом порядку;

б) на момент учинення особою нового злочину минули строки давності
притягнення її до відповідальності за раніше вчинений злочин;

в) особа була звільнена від відповідальності за раніше вчинений злочин у
встановленому законом порядку.

Послідовне одержання одного хабара у великому, а другого – в особливо

великому розмірі належить кваліфікувати за сукупністю злочинів, тобто за частинами 2 і 3 статті 368 КК України.

Якщо виконано службовою особою у зв'язку з одержанням хабара дії самі є злочинними (службове підроблення, зловживання владою чи службовим становищем), учинене належить кваліфікувати за сукупністю злочинів (постанова пленуму Верховного Суду України від 26 квітня 2002 року № 5).

12.5. При визначенні особливостей окремих видів злочинів необхідно керуватися Кримінальним кодексом України та постановами Пленуму Верховного Суду України.

13. Обліку в числі злочинів не підлягають дія або бездіяльність, що хоч формально і містить ознаки будь-якого діяння, передбаченого Кримінальним кодексом України, але через малозначність не становить суспільної небезпеки, а тому не вважається злочином (ч. 2 ст. 11 КК України).

14. Зареєстровані злочини підлягають зняттю з обліку, якщо відносно осіб, які їх учинили, винесено мотивовану постанову про направлення кримінальної справи до суду для вирішення питання про застосування примусових заходів медичного характеру (статті 226, 417 КПК України) або кримінальні справи направлено до суду для вирішення питання про їх закриття у зв'язку із закінченням строків давності за злочинами, за якими особи, які їх учинили, не встановлено (ч. 3 ст. 11-1 КПК України) або кримінальні справи за якими закрито за таких підстав:

- а) за відсутністю події злочину (п. 1 ст. 6 КПК України);
- б) за відсутністю в діянні складу злочину (п. 2 ст. 6 КПК України), у тому числі за малозначністю діяння (ч. 2 ст. 11 КК України);
- в) стосовно особи, яка не досягла на час учинення суспільно небезпечного діяння віку, при досягненні якого відповідно до закону встановлено кримінальну відповідальність (п. 5 ст. 6, ст. 7-3 КПК України);
- г) за відсутністю скарги потерпілого, якщо справу може бути порушено не інакше, як за його скаргою (п. 7 ст. 6 КПК України);
- д) стосовно особи, про яку є вирок по тому ж обвинуваченню, що набрав законної сили, або ухвала чи постанова суду про закриття справи з тієї ж підстави, а також є не скасована постанова органу дізнання, слідчого, прокурора про закриття справи по тому ж обвинуваченню та якщо про відмову в порушенні справи по тому ж факту є не скасована постанова органу дізнання, слідчого, прокурора (пункти 9, 10, 11 ст. 6 КПК України);
- е) коли кримінальну справу порушено без законних підстав у порядку ст.100 КПК України (при скасуванні прокурором постанови про порушення кримінальної справи заповнюються реквізити підпункту 11.2 статистичної картки форми 1 та пункту 13 статистичної картки форми 3, при закритті кримінальної справи прокурором заповнюються статистичні картки форм 1.1, 3 з позначкою відповідних реквізитів);
- ж) при скасуванні судом за скаргою постанови про порушення кримінальної справи (ст. 236-8 КПК України);
- з) за документами прокурорського реагування після проведення службової перевірки;
- и) за статистичними картками форми 1 при виявленні технічних або

23-26. Кваліфікація злочину (Відповідно до ст. _____ ч. _____ п. _____ позн. _____ КК України КК України 2001 року) позн.	23						ст.	чч.	пп.
ст. _____ ч. _____ п. _____ позн. _____ КК України	24								
ст. _____ ч. _____ п. _____ позн. _____ КК України	25								
ст. _____ ч. _____ п. _____ позн. _____ КК України	26								
27-30. (Відповідно до КК України, 1960 р.) позн.	27						ст.	чч.	пп.
ст. _____ ч. _____ п. _____ позн. _____ КК України	28								
ст. _____ ч. _____ п. _____ позн. _____ КК України	29								
ст. _____ ч. _____ п. _____ позн. _____ КК України	30								
31. У великих (1), особливо великих (2) розмірах	31								
32. Злочини (ст. 12 КК) невеликої тяжкості (1), середньої тяжкості (2), тяжкий (3), особливо тяжкий (4)	32								
33. За ст. 14-15 КК: готування (1), замах (2)	33								
34. Додаткові відмітки щодо кваліфікації (за довідником 9)	34								
35. Предмет посягання (за довідником 5)	35								
36. Предмет злочинного посягання знаходився у приватній власності громадян (10), власності держави (31), комунальної власності (32), спільної власності (55)	36								
37. Злочини вчинені: в стані алкогольного (1), наркотичного (2), токсичного (3), психотропного (4) сп'яніння, хронічним алкоголізмом (5), наркоманом (6), токсикоманом (7)	37								
38. Злочин учинено в групі: дорослих (1), тільки неповнолітніх (2), змішаний за участю неповнолітніх (3), тільки громадянами України (4), іноземними громадянами (5), у т.ч. громадянами СНД (6), імігрантами (10), біженцями (11), нелегальними мігрантами (12), особами без громадянства (7), змішаний за участю: іноземних громадян (8), в т.ч. імігрантів (13), біженців (14), нелегальних мігрантів (15), осіб без громадянства (9)	38						(п.1-3)	(п.4-15)	
39. У організованій групі (1), злочинній організації (2), із зв'язками: міжрегіональними (4), міжнародними (5), у т.ч. країнами СНД (6), транснаціональними (8), корумпованими (3), у т.ч. в органах законодавчої (9), виконавчої (10), судової (11) влади, місцевого самоврядування (12), сформованих на етнічній основі (7)	39						(п.1,2) (п.4-6) (п.8) (п.3,9-12) (п.7)		
40. Тривалість дії ОГ і ЗО (у повних роках)	40								
41. Ступінь співучасті: організатор (1), виконавець (2), підбурювач (3), посібник (4)	41								
42. Мотиви злочину: корисливі (1), з метою приховування іншого злочину (2), хуліганські (3), ревнощі, лайки (4), пов'язані з насильством в сім'ї (19), помста (5), з мотивів расової (20), національної (6) чи релігійної (7) нетерпимості, ідеологічні (21), політичні (22), сексуальні (11), розподіл сфер впливу (12), на замовлення (13), злочин, пов'язаний з корупцією (23)	42								
43. Особа, яка вчинила злочин, виявлена службово (за довідником 1)	43								
44. Особою, яка раніше скоїла злочин: 2 і більше разів (1), у групі (2), у складі ОГ і ЗО (3), неповнолітнім (4), звільнялась від кримінальної відповідальності за статтями 7, 72, 8 (п.6 ст.6), 9, 10 КПК (5), за амністії (6), у зв'язку з помилуванням (7), із закінченням строків давності (8), однорідного складу (11), інші (10)	44								
45. Особою, у якої судимість не знята або не погашена, та яка знаходилась під адміністративним наглядом (1), у період відбуття громадських (2), виправних (3) робіт, у період арешту (4), обмеження волі (5), в УВП (6), під час випробувального терміну (8), звільненої згідно акту про амністію (9), помилуваною (10), інші (7)	45								
46. Особою, яка раніше утримувалась в УВП (1), вчинила злочин: протягом 1 року після звільнення з УВП (2), після умовно- достоючого звільнення з УВП (3), у період невідбутої частини покарання після умовно-достоючого звільнення з УВП (4)	46								
47. Вжиті запобіжні заходи: взяття під варту (1), підписка про невидід (2), порука (3), застава (4), інші (5), не застосовувались (6), запобіжний захід арешт змінено судом (7), нагляд командувача військової частини (8)	47						дата		
48. Наслідок розслідування відповідно до КПК України: ст. 225 (50), 232 (1), п.4 ст. 6 (2), п.8 ст. 6 (3), ст. 7 (4), ст. 74 (5), ст. 8 (п.6 ст.6) (6), ст. 9 (7), ст. 10 (8), ч.1 ст. 11-1 (9), ст. 430 (10)	48								
49. Перебувала на обліку: оперативному (1), спеціальному (2), в КМСД (3), у наркологічному диспансері: у зв'язку з алкоголізмом (4), наркоманією (5), токсикоманією (6), в психоневрологічному диспансері (7), криміналістичному обліку ЄС МВС (8), у т.ч. автоматизованому (9)	49								
50. Наявність інформації в АЕД: так (1)	50								
51. Рішення по кримінальній справі прийнято працівником (за довідником 1)	51								
52. Інші відмітки	52								
53. Посада, підпис, прізвище особи, яка прийняла рішення по кримінальній справі									

_____ 20__ року
посада _____ підпис _____ прізвище _____
Прокурор _____ 20__ року
(підпис, прізвище)

РОЗДІЛ 2. Заповнюється особою, яка провадить розслідування кримінальної справи

7. Прізвище _____	8. Ім'я _____ (заповнюється українською мовою)	9. По батькові _____ (заповнюється російською мовою)
7.1. Прізвище _____	8.1. Ім'я _____ (заповнюється російською мовою)	9.1. По батькові _____
10. Стать: чоловіча (1), жіноча (2) 10 ☐	11. Національність (за довідником 6) _____	11 ☐
12. Країна громадянства (за довідником 7) _____; без громадянства (1)	12 ☐	12 ☐
(п.1)	13. Дата народження _____ 19__ року	13 ☐
14. Місце народження: (країна, область (АР), район, населений пункт)	14 ☐	14 ☐
країна (за довідником 7)	область (АР)	район
населений пункт	15 ☐	15 ☐
15. Вік особи, яка вчинила злочин (у повних роках)	15 ☐	15 ☐
16. Характеристика за місцем реєстрації: місцевої мешканця (1), промисла у гуртожитку (2), мешканця вищої області (3), мешканця вищої держави (4), утримується в УВП (5), особа без визначеного місця проживання (6)	16 ☐	16 ☐
Адреса реєстрації особи: (країна, область (АР), район, населений пункт, вулиця, будинок, корпус, квартира)	16 ☐	16 ☐
країна (за довідником 7)	область (АР)	район
населений пункт	вулиця	будинок
корпус	квартира	17 ☐
17. Мета приїзду: підприємства (1), дипломатична (2), навчання (3), негосподарська (4), туризм (6), негосподарський міграції (7), бізнесмен (8), приватна поїздка (9), іноземний (10), службова поїздка (11), транспортний проїзд (12)	17 ☐	17 ☐
18. Освіта: повна вища (1), базова вища (2), професійно-технічна (3), повна загальна середня (4), базова загальна середня (5), початкова загальна (6), без освіти (7)	18 ☐	18 ☐
19. Рід занять, службове становище _____ (за довідником 8)	19 ☐	19 ☐
20.1. Державний службовець 1 (1), 2 (2), 3 (3), 4 (4), 5 (5), 6 (6), 7 (7) категорій	20.1 ☐	20.1 ☐
20.2. Посадова особа місцевого самоврядування 1 (1), 2 (2), 3 (3), 4 (4), 5 (5), 6 (6), 7 (7) категорій	20.2 ☐	20.2 ☐
21. Військові формування та об'єднання, в яких учинено злочин (за довідником 11)	21 ☐	21 ☐
22. Види економічної діяльності, в яких учинено злочин (за довідником 3)	22 ☐	22 ☐

методологічних помилок (використовується пункт 02 = 5 статистичної картки форми 1).

15. Зареєстровані злочини залишаються на обліку у випадках, коли кримінальну справу зупинено відповідно до ст. 206 КПК України або закрито щодо померлого (п. 8 ст. 6 КПК України) або кримінальну справу направлено до суду в порядку статей 232, 430 КПК України або для вирішення питання про звільнення особи від кримінальної відповідальності:

а) унаслідок акту амністії, якщо він усуває застосування покарання за вчинене діяння (п. 4 ст. 6 КПК України);

б) при звільненні особи від кримінальної відповідальності внаслідок зміни обстановки (ст. 7 КПК України) або у зв'язку з дійовим каяттям (ст. 7-2 КПК України);

в) унаслідок звільнення особи від кримінальної відповідальності у зв'язку з примиренням обвинуваченого з потерпілим, із застосуванням до неповнолітнього примусових заходів виховного характеру, з передачею особи на поруки (статті 8 (п. 6 ст. 6), 9, 10 КПК України);

г) із закінченням строків давності щодо особи, яка вчинила злочин (ч. 1 ст. 11-1 КПК України).

Розділ 3. ОБЛІК ЗЛОЧИНІВ, ЗА ВЧИНЕННЯ ЯКИХ ОСОБІ ПРЕД'ЯВЛЕНО ОБВИНУВАЧЕННЯ

16. Облік злочинів, за вчинення яких особі пред'явлено обвинувачення, здійснюється на підставі статистичної картки форми 4 та алфавітної картки форми 1. Зазначені картки заповнюються після пред'явлення обвинувачення в порядку ст. 140 КПК України особі, щодо якої винесено постанову про притягнення як обвинуваченого за даним злочином.

Статистична картка форми 4 складається на кожний злочин, алфавітна картка форми 1 – на кожну особу.

Статистична картка форми 4 виставляється одночасно з алфавітною картою форми 1. Якщо в процесі досудового слідства виявлені інші особи, які вчинили злочини, то на кожну особу складається алфавітна картка форми 1, а статистична картка форми 4 вдруге не виставляється.

У разі винесення постанови про притягнення особи як обвинуваченої, місцезнаходження якої невідоме, статистична картка форми 4 не складається. При зупиненні досудового слідства в кримінальній справі за п.1 ст.206 (ст.207) КПК України особа, яка провадить розслідування, зобов'язана скласти статистичні картки форм 1.1, 3 та алфавітну картку форми 1.

Алфавітна картка форми 1, що складається прокурорами, слідчими прокуратури, слідчими військових прокуратур та підрозділів податкової міліції, направляється до інформаційних підрозділів органів внутрішніх справ України.

Розділ 4. ОБЛІК НАСЛІДКІВ РОЗСЛІДУВАННЯ ЗЛОЧИНІВ, РЕЗУЛЬТАТІВ ВІДШКОДУВАННЯ МАТЕРІАЛЬНИХ ЗБИТКІВ ТА ВИЛУЧЕННЯ ПРЕДМЕТІВ ЗЛОЧИННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

17. Облік наслідків розслідування злочинів здійснюється шляхом заповнення статистичних карток про наслідки розслідування злочину форми

До організованих груп та злочинних організацій з міжнародними зв'язками відносяться ОГ та ЗО, у яких учасники злочинних угруповань з

3. Номер кримінальної справи (1) _____ 4. Номер особи _____ 5. Картка направлена в ПП _____ 20__ року Працівник по обліку _____ (прізвище, підпис) 6. Дата реєстрації картки в ПП _____ 20__ року (код території скоєння злочину) Працівник інформаційного підрозділу _____ (прізвище, підпис)	03 код рік орган номер 05 дата 06 дата код
--	--

Прокурор _____ 20__ року
(підпис, прізвище)

При визначенні злочинів, пов'язаних з насильством у сім'ї, необхідно

керуватися Кримінальним, Житловим, Сімейним кодексами України та Законом України “Про попередження насильства в сім’ї”.

18. Відомості про заподіяні збитки, результати їх відшкодування та вилучення предметів злочинної діяльності відображаються в статистичній картці форми 1.2. Зазначена статистична картка виставляється як додаток до статистичної картки форми 1.1 з таких підстав:

а) кримінальна справа направлена до суду за статтями 232, 430 КПК України або для вирішення питання про звільнення особи від кримінальної відповідальності на підставі п. 4 ст. 6, статей 7, 7-2, 8 (п. 6 ст. 6), 9, 10, ч.1 ст. 11-1 КПК України;

б) кримінальну справу закрито щодо померлого за п. 8 ст. 6 КПК України.

18.1. У пункті 24 статистичної картки форми 1.2 зазначається розмір відшкодованих збитків. При формуванні показника розміру відшкодованих збитків слід враховувати наявні у справі докази – заяви, розписки потерпілих, первинні фінансові документи (платіжні доручення, прибуткові касові ордери, чеки), інші докази, які підтверджують фактичне отримання потерпілим, цивільним позивачем (їх представниками) коштів (майна) у якості спричинених збитків та фактичну сплату сум заподіяних збитків.

Також враховується вартість вилученого у ході слідства майна (коштів), що було предметом злочинного посягання, придбане за кошти, отримані злочинним шляхом, та передане потерпілому (цивільному позивачу або його представнику) на відповідальне збереження. Інше вилучене майно (кошти), яке було арештоване, при формуванні цього показника не враховується.

Розділ 5. ОБЛІК ОСІБ, ЯКІ ВЧИНИЛИ ЗЛОЧИНИ

19. Облік осіб, які вчинили злочини, здійснюється шляхом заповнення статистичних карток форми 2. Зазначені картки є підставою для реєстрації та постановки цих осіб на облік і відображення їх у звітності.

Статистична картка форми 2 може бути тільки основною. Вона складається у випадках, коли відносно осіб приймається одне із таких процесуальних рішень:

а) прокурором затверджено обвинувальний висновок і кримінальну справу направлено до суду (ст. 232 КПК України);

б) прокурором складено обвинувальний висновок і кримінальну справу направлено до суду (ст. 430 КПК України);

в) кримінальну справу закрито щодо померлого (п. 8 ст. 6 КПК України) або направлено до суду для вирішення питання про звільнення особи від кримінальної відповідальності за однією з таких підстав:

- унаслідок акту амністії (п. 4 ст. 6 КПК України);
- унаслідок зміни обстановки (ст. 7 КПК України);
- у зв’язку з дійовим каяттям (ст. 7-2 КПК України);
- у зв’язку з примиренням обвинуваченого з потерпілим, із застосуванням до неповнолітнього примусових заходів виховного характеру, з передачею особи на поруки (статті 8 (п. 6 ст. 6), 9, 10 КПК України);
- із закінченням строків давності (ч. 1 ст. 11-1 КПК України).

Якщо особа вчинила декілька злочинів, то на неї складається одна

РОЗДІЛ 2. Заповнюється особою, яка проводить розслідування кримінальної справи

7. Установлена сума матеріальних збитків _____ грн.	07	
7.1 Попереджено нанесення матеріальних збитків _____ грн.	7.1	
8. Установлена сума легалізованих доходів, одержаних злочинним шляхом _____ грн.	08	
9. Установлена сума коштів та майна, одержаних від незаконного обігу наркотиків _____ грн.	09	
10. Установлена сума легалізованих коштів та майна від незаконного обігу наркотиків _____ грн.	10	
11. Установлена сума коштів та майна, використаних з метою продовження незаконного обігу наркотиків _____ грн.	11	
12. Сума одержання хабара _____ грн.	12	
13. Сума прихованого прибутку _____ грн.	13	
14. Сума несплачених податків, зборів, інших обов’язкових платежів _____ грн.	14	
14.1. Податок на прибуток _____ грн.	14.1	
14.2. Податок на додану вартість (ПДВ) _____ грн.	14.2	
14.3. Акцизний збір _____ грн.	14.3	
14.4. Пенсійний збір _____ грн.	14.4	
14.5. Страхові внески на загальнообов’язкове державне пенсійне страхування _____ грн.	14.5	
14.6. Податок з доходів фізичних осіб _____ грн.	14.6	
14.7. Сума попередженого незаконного відшкодування ПДВ _____ грн.	14.7	
14.8. Сума фактично незаконно відшкодованого ПДВ _____ грн.	14.8	
15. Сума несплачених митних платежів _____ грн.	15	
16. Сума прихованих коштів в іноземній валюті _____ грн. (по курсу НБУ)	16	

20.	Сили та засоби, що сприяли розкриттю та попередженню злочинів (за довідником 1)	20							
21.	Повідомлення (за довідником 2)	21							
21.1	Злочин розкрито особистими пошуками (1), у ході реалізації інформації (2), при перевірці та затриманні особи (3), явки ззовнішнього (4), у ході проведення діяння (5), досудового слідства (6), із застосуванням науково-технічних засобів і криміналістичних методів (7)	21.1							
22.	Застосування криміналістичних та науково-технічних засобів та методів (1), у т.ч. правничих (за довідником 1); результатами проведених ЕП ОВС: судових експертиз (присвоєно значення за кодификатором), досліджень (2), результатами проведених в інших міністерствах і відомствах: судових експертиз (3), досліджень (4), проведених іншими суб'єктами судово-експертної діяльності: судових експертиз (5), досліджень (6), криміналістики та оперативної техніки (7), суб'єктивних портретів (8), із застосуванням пристроїв привласної зупинки автомобільного транспорту (9)	22							
			p.1	(за довідником 1)					
			(за довідником 1)						
			(п.п.2-9)						
23.	Застосування оперативно – довідкових об'єктів ІІІ (1); АБД (2); автоматизованих інформаційно – пошукових систем (3); оперативного об'єкту МР ІВВС (4), у т.ч. автоматизованого (5); оперативного об'єкту ІІМ (6), колекції криміналістичного об'єкту ЕС МВС (7), у т.ч. автоматизованого (8)	23							
24.	Інші відбитки	24							

Керівник правоохоронного органу _____ 20 ____ року
(підпис, прізвище)

3.3. Статистична картка про заподіяні збитки, результати їх відшкодування та вилучення предметів злочинної діяльності.

Додаток 3
до п. 6.2. Інструкції про єдиний облік злочинів

Форма 1.2

1.	Відомча приналежність: прокуратура (1); військова прокуратура (2); ОВС (3); СБУ (4); податкова міліція (5); прик.ордонна (6); міліція (7) служба; органи держкозпонагляду (8); УВП (9), ЗСУ та інші військові формування (10)	01					код
2.	Врахувати (1), змінити (2), зняти (3)	02					

3.	Номер кримінальної справи (1)	03									
		код	рік	орган	номер						
4.	Порядковий номер злочину в кримінальній справі _____				04						
5.	Картка направлена в ШІ _____ 20__ року Працівник по обліку _____ (прізвище, підпис)				05						дата
6.	Дата реєстрації картки в ШІ _____ 20__ року Працівник інформаційного підрозділу _____ (прізвище, підпис)				06						дата

19.2. У разі винесення судом виправдувального вироку або закриття кримінальних справ за пунктами 5, 7, 9, 10, 11 статті 6, статей 7-3, 421 КПК України особи за цими справами знімаються з обліку, а також злочини, що вони вчинили (у електронному контурі статистичних карток форм 1, 2 використовується реквізит пункту 2 “зняти по формі 6”).

г) при виділенні із кримінальної справи іншої справи в самостійне провадження згідно зі ст. 26 КПК України;

- У випадках, коли в процесі додаткового розслідування, як за справами поточного року, так і за справами попередніх років, відбувається перекласифікація діянь з менш тяжких на більш тяжкі злочини або з більш тяжких на менш тяжкі злочини (ст. 12 КК України); виявлення додаткових злочинів; зміни у складі виявлених осіб, які вчинили злочини; інші рішення – відповідно до Інструкції за наслідками додаткового розслідування складаються та направляються до інформаційного підрозділу відповідні документи первинного обліку.

7. Кваліфікація злочину ст. _____ ч. _____ п. _____ позн. _____ КК України 2001 року	07	ст.	чч.	пп.	позн.
8. Кваліфікація злочину ст. _____ ч. _____ п. _____ позн. _____ КК України 1960 року	08	ст.	чч.	пп.	позн.
9. Злочин (ст.12 ККУ) невеликої тяжкості (1), середньої тяжкості (2), тяжкий (3), особливо тяжкий (4)	09	ст.	чч.	пп.	позн.
10. Злочин учинено в групі: дорослих (1), тільки неповнолітніх (2), змішаний за участю неповнолітніх (3), тільки громадянами України (4), іноземними громадянами (5), у т.ч. громадянами СНД (6), іммігрантами (10), біженцями (11), нелегальними мігрантами (12), особами без громадянства (7); змішаний за участю: іноземних громадян (8), в т.ч. іммігрантів (13), біженців (14), нелегальних мігрантів (15), осіб без громадянства (9)					
11. У організованій групі (1), злочинній організації (2); із зв'язками: міжрегіональними (4), міжнародними (5), у т.ч. країнами СНД (6), транснаціональними (8); корумпованими (3), у т.ч. в органах законодавчої (9), виконавчої (10), судової (11) влади, місцевого самоврядування (12); сформований на етнічній основі (7)	11	(п.1,2)	(п.4-6)	(п.8)	(п.3,9-12)
12. Тривалість дії ОГ іЗО (у повних роках)	12				
13. Злочин учинено особою (особами): неповнолітнім (1); у стані алкогольного (2), наркотичного (3), токсичного (4), психотропного (5) сп'яніння; хронічним алкоголіком (6); наркоманом (7); токсикоманом (8); яка раніше вчинила злочин (9), у т.ч. у складі ОГ іЗО (10), який пов'язаний з насильством в сім'ї (21), раніше судимого (11), у якій судимість не знята і не погашена (12); правецьдатною, яка не правдою, не навчалась (13); безробітним (15); мігрантом (16); біженцем (17); жіноцю (22)	13				
14. Злочин учинено: громадянином України (1); місцевим жителем (2); жителем іншої області (3); іноземним громадянином (4), у т.ч. громадянином СНД (5); особою без громадянства (6), іммігрантом (7), біженцем (3), нелегальним мігрантом (9)	14				
15. Країна громадянства особи, яка вчинила злочин (за довідником 7)	15				
16. Мотиви злочину: користви (1); з метою приховування іншого злочynu (2); хуліганські (3); ревнощі, лайки (4), пов'язані з насильством в сім'ї (19); помсти (5); з мотивів расової (20), національної (6) чи релігійної (7) нетерпимості, ідеологічної (21); попитів (22); сексуальні (11); розподіл сфер впливу (12); на замовлення (13); злочин, пов'язаний з корупцією (23)	16				
16.1 Злочин пов'язаний з насильством в сім'ї : фізичного (1), сексуального (2), психологічного (3) економічного (4) характеру, злочин учинено: батьками (3), дітьми (6), опікунами (7), усиновителями (8), пияувальниками (9), іншими особами, які схилили до вчинення насильства в сім'ї (10)	16.1	(п.1-4)	(п.п.5-10)		
17. Рід занять, службове становище осіб, які вчинили злочин (за довідником 3)	17				
18. Прийнято рішення по злочину відповідно до КПК України: ст. 232 (1), п.4 ст. 6 (2), п.8 ст.6 (3); ст.7 (4); ст.7-2 (5); ст. 8 (п.6 ст.6) (6); ст. 9 (7); ст.10 (8); ч.1 ст.11-1 (9); ст. 430 (10); ст.7-3 (11); ст.6-1 (12), п.2 (13), п.5 (14), п.7 (16), п.9 (17), п.10 (18), п.11 (19); ч.3 ст.11-1 (20); ст.100 (21), ст.226 (22); передача за підслідністю зі злиттям з обліку (23), у т.ч. до військової прокуратури (24), СВУ (25), податкової митниці (30), ОВС (31), ОВС транспорту (32), прокуратури (33), прикордонної (34), митної (35) служби, інших країн (36), у т.ч. країн СНД (37); без зняття з обліку (26); зупинена за п.1 ст.206 КПК (27), п.2 ст.206 КПК (28), п.3 ст.206 КПК (29), п.4 ст.206 КПК (38), постановою про порушення кримінальної справи скасована судом ст.236-8 КПК (39)	18				
Дата прийняття рішення _____ 20_ року					
19. Рішення по злочину прийнято (за довідником 1)	19				

Посада, підпис, прізвище особи, яка прийняла рішення по кримінальній справі

посада
підпис
прізвище

_____ 20_ року

21. На закритих об'єктах: УВП (1), ПТТ (2), СІЗО (4), спеціалізовані (14), приймальні-розподільні (5), спеціалізації (6), територія військової частини (7), територія нафтової зони закритого військового містечка (8), кімната для доставлення чергових частин правоохоронних органів (9), закриті підслідні лікарні та заклади судово-психіатричної експертизи осіб, в'язниця під вартою МОЗ України (10), пункти тимчасового тримання іноземців та осіб без громадянства, які незаконно перебувають в Україні (11), у т.ч. нелегальних мігрантів (12), біженців (13)	21		
22. Громадське місце: вулиця (дорога), площа, парк, сквер (01), у т.ч. на автомагістралі (15); ринок (03); громадський транспорт (02); інші місця (04) Для транспортних підрозділів: поїзд далекого прямування (05); літак (06); корабель (07); приміський поїзд (08); вокзал, станція (09); аеродром (10); річковий, морський вокзал, пристань (11); інші місця (12)	22		
23. Охорона об'єкта: відомча (1), недержавна (2), Державна служба охорони (3), інші підрозділи органів внутрішніх справ (4), відсутня (5), інша (6), військова варта (7), військової піруль (8)	23		
24. Назва підприємства, організації, установи та його ідентифікаційний код ЄДРПОУ _____	24		
25. Предмет злочинного посягання знаходиться у приватній власності громадянина (10), власності держави (31), комунальної власності (32), спільної власності (55)	25		
26. Окресні відомості для військового формування та об'єднання (за довідком 12)	26		
27. Військове формування та об'єднання, в яке учинено злочин (за довідком 11)	27		
28. Види економічної діяльності, в яких учинено злочин (за довідком 3)	28		
29. Знаряддя та засоби вчинення злочину (за довідком 4)	29		
30. Сума матеріальних збитків (розрах. за піданою злочинною шкодою потерпілому) _____ грн.	30		
30.1. Сума попередньою правоохоронними органами збитків _____ грн.	30.1		
30.2. Випущено предметів злочинної діяльності (за довідком 10)	30.2		
30.3. Сума шахрая _____ грн.	30.3		
31. Огляд місця події проводиться працівниками (за довідком 1)	31		
32. Кількість потерпілих (1), з них жінок (2), неповнолітніх (3), малолітніх (4), жертв насильства в сім'ї (5), нелегальних мігрантів (6), біженців (7), осіб без громадянства (8), іноземців (9)			
33. Кількість потерпілих, які загинули (1), з них жінок (2), неповнолітніх (3), малолітніх (5), осіб, які не встановлені (4)			
34. Національність (за довідком 6)	34		
35. Країна громадянства потерпілого (за довідком 7)	35		
36. Рід занять, службове становище потерпілого (за довідком 8) (1), з них загинуло (2); (1), з них загинуло (2); (1), з них загинуло (2); (1), з них загинуло (2)			
37. Вік потерпілого (у повнолітніх)	37		
38. Інші відомості	38		
39. Посада, підпис, прізвище особи, яка прийняла рішення про кримінальну справу _____ посада _____ підпис _____ прізвище _____ 20__ року Керівник правоохоронного органу _____ (підпис, прізвище) _____ 20__ року			

Прокурор _____ 20__ року
(підпис, прізвище)

20.3. Облік кримінальних справ, матеріали за якими знаходяться на розгляді в суді за скаргою на постанову про порушення кримінальної справи (ст. 236-8 КПК України) здійснюється на підставі статистичних карток форм 1.1, 3.

У разі направлення до суду матеріалів, на підставі яких прийнято рішення про порушення кримінальної справи, слідчий, працівник дізнання, прокурор, у провадженні яких знаходилася кримінальна справа, виставляє статистичні картки форм 1.1, 3.

Якщо за постановою суду вирішено питання про зупинення слідчих дій на час розгляду скарги в порядку п. 4 ст. 206 КПК України, особа, у провадженні якої знаходилася кримінальна справа, виставляє статистичні картки форм 1.1, 3 (картки форми 1.1 рядок 18 = 38, форми 3 рядок 09 = 4).

У разі відмови в задоволенні скарги матеріали справи повертаються органу, який проводить досудове слідство, і особа, яка приймає кримінальну справу до провадження, виставляє статистичну картку за формою 3 з позначками рядків 08 = 10, 10 = 4.

Якщо суддя задовольняє скаргу, скасовує постанову про порушення кримінальної справи, після отримання цієї постанови слідчий, працівник дізнання, прокурор, у провадженні якого знаходилася кримінальна справа, складає статистичні картки форм 1.1, 3 з позначкою відповідних пунктів.

Розділ 7. ОБЛІК СУДОВИХ РІШЕНЬ У КРИМІНАЛЬНИХ СПРАВАХ, НАПРАВЛЕНИХ ДО СУДУ

21. Облік судових рішень у кримінальних справах, направлених до суду, здійснюється на підставі довідок про наслідки розгляду кримінальної справи судом форми 6.

Прокурор, слідчий, які проводили розслідування, при направленні справи до суду повинні підшити на початку справи бланк довідки форми 6 на кожен обвинувачену особу або особу, стосовно якої винесено постанову про направлення справи до суду для вирішення питання про звільнення від кримінальної відповідальності, а також особу, стосовно якої винесено постанову про направлення справи до суду для застосування примусових заходів медичного характеру з відображенням його анкетних даних та номеру кримінальної справи.

Одночасно з бланком довідки форми 6 на початок справи підшивається талон-повідомлення про прийняття для розгляду кримінальної справи судом форми 5. Після прийняття до провадження судом справи талон-повідомлення впродовж 2-х робочих днів направляється до органу, що проводило досудове слідство.

Довідки форми 6 з усіх розглянутих справ надсилаються судами до органів, що проводили досудове слідство, не пізніше 5-ти робочих днів з дня набрання рішенням суду (вироком, постановою, ухвалою) законної сили чи повернення справи після розгляду судом апеляційної інстанції (касаційної інстанції – у разі перевірки касаційною інстанцією вироку, ухвали чи постанови апеляційного суду, винесених ним, як судом першої інстанції, або перевірки вироку чи постанови апеляційного суду, винесених ним у

апеляційному порядку).

Підрозділи податкової міліції після одержання довідок форми 6 направляють їх до міськрайорганів внутрішніх справ за місцем реєстрації кримінальних справ, військові прокуратури – до інформаційних підрозділів органів внутрішніх справ.

Органи внутрішніх справ після одержання цих довідок вносять відомості про судимість до журналу обліку злочинів та впродовж доби з дня надходження довідок пересилають їх до інформаційних підрозділів для використання зазначених документів при статистичному та оперативному – довідковому обліку осіб, які вчинили злочини.

Розділ 8. ПОРЯДОК РЕЄСТРАЦІЇ ЗЛОЧИНІВ, КРИМІНАЛЬНИХ СПРАВ ТА ОСІБ, ЯКІ ВЧИНИЛИ ЗЛОЧИНИ

22. Злочини реєструються в журналі обліку злочинів на підставі статистичних карток на виявлений злочин форми 1 за порушеними кримінальними справами та в інших випадках, що зазначені в пункті 8 Інструкції.

Відомості про виявлені злочини коригуються за даними статистичних карток форм 1.1, 3, 4 та довідок форми 6.

Відомості про осіб, які вчинили злочини, формуються на підставі алфавітних карток форми 1 та статистичних карток форми 2. Ці відомості коригуються за даними статистичних карток форм 1.1, 3 та довідок форми 6.

Слідчий (працівник дізнання) органу внутрішніх справ, підрозділу податкової міліції, органів держпожнадзора, УВП отримують в органах внутрішніх справ порядковий номер справи. Слідчий прокуратури отримує порядковий номер справи в прокуратурі. Працівники дізнання у Збройних Силах України та інших утворених відповідно до законів України військових формуваннях отримують номер кримінальної справи у відповідній військовій прокуратурі. Номер кримінальної справи повинен складатися із наступних реквізитів: рік, орган, номер кримінальної справи.

Якщо прокурором (прокурором вищого рівня) скасовано постанову про відмову в порушенні кримінальної справи з одночасним порушенням кримінальної справи, порушена кримінальна справа за матеріалами перевірки, злочин у кримінальній справі реєструється за територіальним принципом його вчинення (підпункт 6.1 Інструкції), кримінальній справі надається номер органу прокуратури, який порушив кримінальну справу.

Кримінальні справи, що надходять для розслідування з органів прокуратури до органів внутрішніх справ або з органів внутрішніх справ до органів прокуратури даного району (міста), а також справи, що надійшли за підслідністю з одного району (міста) в інший район (місто), удруге не реєструються і закінчуються провадженням за номером первинної реєстрації.

Зареєстровані територіальними органами внутрішніх справ злочини, справи за якими перейшли за підслідністю у органи Служби безпеки, податкової міліції, прикордонної та митної служби з обліку в територіальних органах внутрішніх справ знімаються та ставляться на облік у відповідних органах.

РОЗДІЛ 2. Заповнюється особою, яка провадить розслідування кримінальної справи									
8. Приводи і підстави до порушення кримінальної справи за ст.94 КПК України: п1 (1), п2 (2), п3 (3), п4 (4) п5 (5)	08								
9. Злочин виявлено службою (за довідником 1), якого органу	09								
10. Дата _____ 20____ року, час учинення злочину _____	10								
11. Кримінальна справа порушена по злочину _____	11								
працівником (за довідником 1), при скасуванні прокурором постанови про відмову в порушенні кримінальної справи з одночасним порушенням кримінальної справи (1), з них за ініціативою правоохоронного органу (2), після додаткової перевірки (3), з них за ініціативою правоохоронного органу (4); за постановою або ухвалою суду (5); за результатами перевірки узагальнених матеріалів Держфінмоніторингу (6), КРУ (7)									
Дата порушення кримінальної справи _____ 20____ року									
11.1. Кримінальна справа порушена відносно особи (1), по факту (2)	11.1								
11.2. Прокурором скасовано постанову про порушення кримінальної справи (ст.100 КПК України) (1)	11.2								
12. Фабула злочину. Дата, час, адреса, місце, спосіб, знаряддя, засоби, інші особливості вчинення злочину, розміри збитків, прізвище потерплого (потерпілих), дані осіб, які вчинили злочини, тощо									
13. Кваліфікація злочину ст. _____ ч. _____ п. _____ позн. _____ КК України 2001 року	13								
14. Кваліфікація злочину ст. _____ ч. _____ п. _____ позн. _____ КК України 1960 року	14								
15. У великих (1), особливо великих (2) розмірах	15								
16. Злочин (ст.12 КК) невеликої тяжкості (1), середньої тяжкості (2), тяжкий (3), особливо тяжкий (4)	16								
17. Злочин попереджено (ст.ст.14,15 КК) на стадії готування (1), замаху (2) працівником (за довідником 1)	17								
18. Додаткові відмітки щодо кваліфікації (за довідником 9)	18								
19. Предмет посягання (за довідником 5)	19								
20. Місце вчинення злочину: м. Київ (01); м. Сімферополь (02); м. Севастополь (03); обласний центр (04); місто (05); селище міського типу (06); сільська місцевість (07); за межами населеного пункту (08), у т.ч. на автодорогах (16), автомагістралях (09) Для транспортних підрозділів: поїзд далекого прямування (10), у т.ч. пасажирський (11); приміський поїзд (12); вантажний поїзд (17); вокзал (18); зупиночна платформа (19); на повітряному (13), річковому (14), морському (15) транспорті	20								

3.1. Статистична картка на виявлений злочин (форма 1).

Додаток 1
до п. 6.2. Інструкції про єдиний облік злочинів
Форма 1

СТАТИСТИЧНА КАРТКА НА ВИЯВЛЕНІЙ ЗЛОЧИН									
1.	(найменування правоохоронного органу, який веде розслідування)	01		код					
Відомча приналежність: прокуратура (1); військова прокуратура (2); ОВС (3); СБУ (4); податкова міліція (5); прикордонна (6); митна (7) служба; органи держпожнадзора (8); УВП (9); ЗСУ та інші військові формування (10)									
2.	Враховати: основна (1), змінити (2), податкова (3), виділена (4), знято (5), знято по ф.б. (6), по кримінальній справі, що надійшла для проведення досудового слідства з іноземних держав (7)	02		код					
РОЗДІЛ 1. Заповнюється працівником з обліково-статистичної роботи									
3.	Номер кримінальної справи (1)	03		код					
4.	Порядковий номер злочину в кримінальній справі	04		номер					
5.	Номер реєстрації заяви, повідомлення про злочин у журналі реєстрації заяв і повідомлень про злочини, що вчинені або готуються (ЖРЗПЗ) № _____ дата _____ 20____ року	05		номер					
6.	Картка направлена в ПП _____ 20____ року	06		дата					
Працівник по обліку _____ (прізвище, підпис)									
7.	Дата реєстрації картки в ПП _____ 20____ року (код території скоєння злочину)	07		дата					
Працівник інформаційного підрозділу _____ (прізвище, підпис)									

б) з однієї області, міста, Автономної Республіки Крим або з однієї ділянки обслуговування лінійним органом внутрішніх справ на залізниці у межах України до іншої, а також у територіальний орган, а також навпаки - після одержання згоди на передачу справи прокурора області, міста, Автономної Республіки Крим. При цьому треба мати на увазі, що коли в одній області або Автономній Республіці Крим злочин знімається з обліку в кінці звітного періоду і виключається з звіту за рік, то в іншій області або Автономній Республіці Крим цей же злочин після надходження кримінальної

справи про нього і прийняття його слідчим (працівником дізнання) до провадження на початку наступного року не може бути віднесений до злочинів минулих років, а повинен бути зареєстрований та відображений у звітності поточного звітного періоду.

У разі пересилки кримінальної справи в іншу область, місто, Автономну Республіку Крим або до іншого лінійного органу внутрішніх справ на залізниці для розслідування за місцем учинення злочину, інформаційні підрозділи надсилають документи первинного обліку до відповідного інформаційного підрозділу. Останній реєструє цей злочин після з'ясування, чи не був він облікований раніше.

На централізований облік у звітному періоді також повинні ставитись і відображатись у відповідних звітах усі злочини, кримінальні справи за якими порушено у попередніх звітних роках, що надійшли за підслідністю з інших органів, де їх у зв'язку з цим було знято з обліку. У разі повернення таких справ до того органу, який раніше надсилав справу, злочини повинні бути відновлені на обліку в цьому органі та у тому звітному періоді, коли справу було повернуто.

22.1. Документи первинного обліку зберігаються в інформаційних підрозділах органів внутрішніх справ упродовж одного року після складання на їх підставі статистичної звітності про злочини та осіб, які їх учинили, а за справами, які направлено до суду, надійшли довідки форми 6.

Документи первинного обліку, за якими кримінальні справи зупинено на підставі п. 1 ст. 206 (ст. 207), п. 3 ст. 206 (ст. 209) КПК України знищенню не підлягають і вони зберігаються до закінчення кримінальної справи.

22.2. Документи первинного обліку призначені для автоматизованого оброблення на ЕОМ. Заповнення документів первинного обліку здійснюється відповідно до вимог Інструкції, використовуючи типові математичні забезпечення.

23. Реєстрація злочинів, осіб, які їх учинили, кримінальних справ у підрозділах прикордонної та митної служби України, здійснюється у тому ж порядку, як і в органах внутрішніх справ.

Розділ 9. ПРАВИЛА СКЛАДАННЯ ТА ПОДАННЯ ДОКУМЕНТІВ ПЕРВИННОГО ОБЛІКУ

24. У кримінальних справах, що розслідуються слідчими підрозділами, документи первинного обліку підписуються слідчим, прокурором або заступником прокурора відповідного рівня. Документи первинного обліку, що складено слідчим, перевірки та підпису начальника правоохоронного органу не потребують, за винятком розділу 3 статистичної картки форми 1.1. У справах, що розслідуються слідчими прокуратури, зазначені картки підписує слідчий після перевірки їх прокурором, у справах, що розслідуються особисто прокурором або його заступником – відповідно прокурор або його заступник.

У кримінальних справах, що розслідуються працівниками дізнання, документи первинного обліку підписуються працівником дізнання, начальником правоохоронного органу та прокурором або заступником прокурора відповідного рівня.

слідчих підрозділів прокуратур усіх рівнів відповідають по відомствах за забезпечення своєчасного, об'єктивного та достовірного складання та надання документів первинного обліку.

31. Прокурори, начальники правоохоронних органів зобов'язані забезпечити чітке виконання Інструкції підлеглими їм працівниками, уживати належних заходів щодо усунення порушень обліково-статистичної дисципліни та притягувати до відповідальності посадових осіб, які винні в приховуванні від обліку злочинів та перекручуванні звітних даних.

Начальники інформаційних підрозділів несуть персональну відповідальність за повноту і своєчасність відображення в звітності про злочинність показників на підставі документів первинного обліку, що надійшли у звітному періоді.

Райміськпрокурори та військові прокурори здійснюють нагляд за своєчасністю, повнотою та достовірністю обліку злочинів, осіб, які їх учинили, та рухом кримінальних справ.

32. Документи первинного обліку, передбачені Інструкцією, підлягають пред'явленню прокурору на його вимогу. Документи первинного обліку, що надано прокурору для перевірки їх повноти та достовірності, повинні повертатися до інформаційних підрозділів правоохоронних органів у десятиденний термін.

33. На порушення обліково-статистичної дисципліни прокурор, відповідно до чинного законодавства, вносить до відповідного правоохоронного органу документи прокурорського реагування. За зазначеними документами прокурора керівником органу проводиться службова перевірка, за висновком якої до обліків вносяться зміни, про що у визначений Законом України „Про прокуратуру” термін повідомляється прокуророві.

Генеральна прокуратура України
Державна податкова адміністрація України

Міністерство внутрішніх справ України
Міністерство оборони України

Державна митна служба України

Адміністрація Державної прикордонної служби України
Державний департамент України з питань виконання покарань

Міністерство України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи

Державна судова адміністрація України

г) особа, яка вчинила злочини, відома і є достатньо доказів, які вказують на вчинення злочину цією особою, але кримінальну справу щодо цієї особи направлено до суду для вирішення питання про звільнення від кримінальної відповідальності згідно з п. 4 ст. 6, ч. 1 ст. 11-1 КПК України внаслідок акту амністії, або у зв'язку із закінченням строків давності;

д) кримінальну справу направлено до суду для вирішення питання про звільнення особи від кримінальної відповідальності на підставі ст. 7 КПК України внаслідок зміни обстановки;

е) кримінальну справу закрито щодо померлого на підставі п. 8 ст. 6 КПК України.

До числа розкритих злочинів рахується злочин, за яким у звітному періоді, незалежно від року порушення кримінальної справи, представлено статистичні картки про наслідки розслідування злочину форми 1.1 та на особу, яка вчинила злочин форми 2.

27. Нерозкритим є злочин, кримінальну справу за яким зупинено за п. 1 ст. 206 (ст. 207), п. 3 ст. 206 (ст. 209) КПК України (коли місцезнаходження обвинуваченого невідоме або коли не встановлено особу, яка вчинила злочин) у звітному періоді. До числа нерозкритих рахуються злочини, справи за якими вперше зупинено в даному звітному періоді, незалежно від часу порушення кримінальних справ і часу реєстрації даних злочинів.

Крім того, до числа нерозкритих злочинів уключаються також злочини, у кримінальних справах за якими з моменту порушення пройшло більше двох місяців, але не надано документів первинного обліку про закінчення або зупинення слідства на підставі ст. 206 КПК України.

Нерозкриті злочини рахуються на підставі статистичних карток форм 1.1, 3 про зупинення слідства за п. 1 ст. 206 (ст. 207), п. 3 ст. 206 (ст. 209) КПК України з доповненнями даних, зазначених у частині другій цього пункту.

28. Злочини, у справах яких досудове слідство зупинено у випадках, коли не встановлено особу, яка вчинила злочин, або місцезнаходження обвинуваченого невідоме, знімаються з обліку нерозкритих не в момент відновлення слідства, а лише по закінченій розслідуванням справі та коли до інформаційних підрозділів надійшли документи первинного обліку про розкриття злочину (статистичні картки форми 1.1, 1.2, 2, 3).

29. Разом із розкриттям злочинів у звітному періоді визначається результативність роботи правоохоронних органів щодо розкриття злочинів минулих років. До категорії нерозкритих злочинів минулих років належать злочини, кримінальні справи за якими зупинено за п. 1 ст. 206 (ст. 207), п. 3 ст. 206 (ст. 209) КПК України у попередні роки та у звітному періоді не подано документи первинного обліку про їх розкриття або про зняття з обліку.

Розкритими злочинами минулих років вважаються злочини минулих років, кримінальні справи за якими закінчено розслідуванням у звітному періоді (пункт 26 Інструкції).

Розділ 11. КОНТРОЛЬ ТА НАГЛЯД

30. Начальники правоохоронних органів, слідчих підрозділів правоохоронних органів усіх рівнів та прокурори усіх рівнів, начальники

Алфавітна картка форми 1 підписується тільки слідчим, а за справами, що розслідуються особисто прокурором або його заступником, – відповідно прокурором або його заступником.

25. Реквізити документів первинного обліку заповнюються чітко, розбірливо, без скорочень відповідно до матеріалів кримінальної справи. Прізвище, ім'я та по батькові особи, яка вчинила злочин, заповнюється друкованими літерами. Прізвища осіб, які підписують картку, необхідно вказувати чітко і розбірливо, друкованими літерами.

Слідчі та працівники дізнання при заповненні документів первинного обліку несуть персональну відповідальність за якість, повноту та достовірність інформації та відповідність її матеріалам кримінальної справи, а також обов'язкове заповнення цифрових індексів, що розміщені в графоклітках карток. У випадках, коли реквізити відсутні, у відповідних графоклітках проставляються прочерки.

25.1. Статистична картка на виявлений злочин форми 1 заповнюється особою, яка порушила кримінальну справу або винесла інші рішення, що зазначені у підпунктах 8.1, 8.2 Інструкції.

Після заповнення та підписання цієї картки слідчий або працівник дізнання отримує номер кримінальної справи. У подальшому керівник слідчого підрозділу або органу дізнання, слідчий або працівник дізнання не пізніше доби, за виключенням святкових і вихідних днів (далі упродовж доби), надає прокурору або заступникові прокурора відповідного рівня статистичну картку разом з матеріалами кримінальної справи.

Прокурор або його заступник упродовж доби перевіряє достовірність інформації, що зазначена в картці, законність порушення кримінальної справи, підписує статистичну картку та через секретаря під підпис передає її для реєстрації працівникові з обліково-статистичної роботи, а матеріали справи невідкладно повертає до слідчого підрозділу або органу дізнання.

Якщо кримінальну справу порушено без законних підстав, прокурор скасовує постанову про порушення кримінальної справи відповідно до вимог ст. 100 КПК України. При цьому прокурор підписує статистичну картку форми 1 із заповненням підпункту 11.2 даної картки та статистичну картку форми 3 із заповненням пункту 13 даної картки. Матеріали, на підставі яких було порушено справу, повертає до відповідного правоохоронного органу.

Передбачений порядок представлення прокурору матеріалів кримінальної справи не поширюється на справи, яким присвоєно гриф таємності. Перевірка відповідно до ст. 100 КПК України законності порушення цієї категорії справ здійснюється у порядку, визначеному чинним законодавством, що встановлює порядок допуску осіб до матеріалів і документів, які становлять державну таємницю.

Статистичні картки форми 1 на виявлені злочини, кримінальні справи за якими порушено працівниками органів внутрішніх справ, прокуратури, податкової міліції, держпожогляду, УВП передаються працівникам з обліково-статистичної роботи міськрайлінорганів внутрішніх справ. На виявлені злочини, кримінальні справи за якими порушено працівниками прикордонної та митної служби, – працівникам відповідних правоохоронних

органів, на яких покладено обов'язки ведення обліково-статистичної роботи.

Підписані прокурором або його заступником статистичні картки форми 1 передаються безпосередньо працівникові з обліково-статистичної роботи під підпис у спеціальному журналі (додаток 11).

До журналу обліку статистичних карток, підписаних прокурором і одержаних працівником з обліково-статистичної роботи правоохоронного органу для направлення до інформаційних підрозділів включаються такі дані: дата порушення кримінальної справи, номер справи, форми карток, дата передачі статистичних карток працівнику з обліково-статистичної роботи та його підпис за кожну отриману статистичну картку, примітки. Зазначені журнали по кожному правоохоронному органу ведуться окремо.

Після отримання статистичних карток форми 1 працівник з обліково-статистичної роботи заповнює та підписує розділ 1 цих карток, реєструє злочини в журналі обліку злочинів та впродовж доби передає картки за реєстром до інформаційного підрозділу, одночасно направляє дані цих статистичних карток каналами електронної пошти.

Працівник інформаційного підрозділу правоохоронного органу, отримавши електронною поштою відомості про злочини, не ставить їх на облік без підтвердження статистичною картою. Після отримання статистичної картки він зобов'язаний перевірити відповідність електронного контуру статистичної картки відомостям, що містяться в паперовому документі, завірити письмову статистичну картку своїм підписом, за що несе відповідальність.

Якщо міськрайлінорган внутрішніх справ знаходиться в тому ж місці, де й інформаційний підрозділ органів внутрішніх справ, то документи первинного обліку передаються працівником з обліково-статистичної роботи міськрайліноргану внутрішніх справ до інформаційного підрозділу особисто під підпис у спеціальному реєстрі, у якому повинні бути зазначені: назва картки, номер справи та дата одержання карток працівником інформаційної служби.

Якщо міськрайлінорган внутрішніх справ та інформаційний підрозділ органів внутрішніх справ розміщені в різних населених пунктах, то працівник з обліково-статистичної роботи може надіслати документи первинного обліку керівнику інформаційного підрозділу поштою з супровідним листом, у якому зазначаються ті ж самі реквізити, що й у реєстрі.

Реєстри та копії супровідних листів зберігаються в діловодстві працівника з обліково-статистичної роботи міськрайлінорганів внутрішніх справ протягом одного року після складання річних звітів.

На інші процесуальні рішення у встановлені кримінально-процесуальним законодавством строки документи первинного обліку, що зазначені в Інструкції, складаються та підписуються прокурором у тому ж порядку.

25.2. Цей порядок руху документів первинного обліку розповсюджується і на інші правоохоронні органи, що зазначені в Інструкції.

Особливості складання документів первинного обліку для військових прокуратур та військових формувань: органи дізнання військових формувань документи первинного обліку направляють до відповідних військових

прокуратур, які здійснюють нагляд за додержанням законів у їх діяльності.

Документи первинного обліку військових прокуратур гарнізонів (регіонів) та піднаглядних їм органів дізнання військових формувань направляються до інформаційних підрозділів органів внутрішніх справ за місцем дислокації військової прокуратури гарнізону (регіону).

25.3. Слідчим, працівникам дізнання, начальникам слідчих підрозділів правоохоронних органів, начальникам правоохоронних органів, прокурорам або їх заступникам забороняється підписувати неякісно оформлені документи первинного обліку і ті, що мають будь-які виправлення чи підчистки, та надавати їх до інформаційних підрозділів. Забороняється облік копій документів первинного обліку.

Працівнику з обліково-статистичної роботи правоохоронного органу забороняється передавати будь-кому документи первинного обліку, що підписані вищевказаними посадовими особами, для внесення до них змін чи доповнень без відома зазначених вище посадових осіб. Скасувати облік даних, що містяться в документах первинного обліку, може лише прокурор, який їх підписав, або прокурор вищого рівня.

У разі неналежного і неякісного оформлення та заповнення документів первинного обліку (відсутність підписів посадових осіб, внесення виправлень, перекреслень та інших корегувань, що унеможливають їх об'єктивне врахування) працівник з обліково-статистичної роботи повертає їх через відповідного прокурора із забезпеченням за їх поверненням до інформаційних підрозділів для переоформлення.

З метою своєчасного подання до інформаційних підрозділів документів первинного обліку про рух кримінальних справ прокурорам районного рівня, керівникам слідчих підрозділів та органів дізнання правоохоронних органів щомісячно проводити з інформаційними підрозділами звірки. Інформаційним підрозділам, при необхідності, направляти необхідні списки (роздруковки ЕОМ) кримінальних справ до підпорядкованих правоохоронних органів і відповідного прокурора.

Розділ 10. ОБЛІК РОЗКРИТИХ І НЕРОЗКРИТИХ ЗЛОЧИНІВ.

26. Дані про розкриття злочинів визначаються за наслідками розслідування кримінальних справ. Розкритим вважається злочин, кримінальну справу за яким закінчено розслідуванням і прийнято одне з таких рішень:

а) прокурором затверджено обвинувальний висновок і кримінальну справу направлено до суду (ст. 232 КПК України);

б) прокурором складено обвинувальний висновок і кримінальну справу направлено до суду згідно зі ст. 430 КПК України;

в) особа, яка вчинила злочин, установлена, на підставі статей 7-2, 8 (п. 6 ст. 6), 9, 10 КПК України кримінальну справу направлено до суду для вирішення питання про звільнення цієї особи від кримінальної відповідальності у зв'язку з дійовим каяттям, примиренням обвинуваченого з потерпілим, застосуванням до неповнолітнього примусових заходів виховного характеру, передачею особи на поруки;